

דפי גור

יוםד', י"ד בניסן תש"ף, ערב פסח, 8.4.2020, גיליון מס' 4983

4. עזרה ליזמים פנימיים

- עזרה ליזמים פנימיים תינתן בכפוף לקריטריונים של המדינה.
- חברים ללא תקופת אכשרה לקבלת דמי אבטלה - יגור תשלם במקום ביטוח לאומי.
(אכשרה - תקופה אכשרה היא תקופה המתחילה במועד רכישת פוליסת ביטוח, במהלכה המבוטח משלם דמי ביטוח (פרמיה), אך לא זכאי לממש את הביטוח עבור מקרה שאירע במהלך אותה תקופה).

5. ועדת פנסיה - נושאים שונים - המשך דיון

בפגישה עם ועדת פנסיה עלו מספר נושאים שנדרשת בהם החלטה.
א. קדנציה של ועדת פנסיה - הקדנציה מסתיימת בינואר 2021. רמי מסר כי אינו מתכוון להמשיך לעוד קדנציה.
סוכם: באוקטובר לפרסם מכרז ליו"ר ולוועדה חדשה.
ב. "קופות קטנות" - קופות פנסיה לא פעילות עם צבירה של עד 8000 ש"ח. המדינה החליטה לסגור את הקופות ולשלוח צ'ק לבעלי הקופות, כדי להוריד עומס במערכות הניהול של חברות הפנסיה.
ביגור לאחר סינון ראשוני מדובר בכ-180,000 ש"ח.
סוכם: לשלוח מכתבים לחברים הזכאים ולבקש מהם להעביר את הסכום שיקבלו ליגור או לחייב אותם בתקציב.
הכסף יועבר לוועדת פנסיה לכיסוי גרעון אקטוארי והשלמות לחברים. ועדת פנסיה לא חושבת שנכון לבצע את הגבייה ולכן המזכירות תטפל בכך.
ג. שינוי תקנון הפנסיה: רמי מציע להתייחס לקצבת הפנסיה כשכר לכל דבר, אשר ימוסה במס איזון, ובעצם לבטל את העקרון הנוהג היום, לפיו הפנסיה עבור התקופה השיתופית אחידה לכל חברי יגור.
המזכירות קיימה דיון בהצעת רמי, עלו מספר נקודות:
הסוגיה הערכית - כספים שנצברו עד ליום השינוי, חברים שעבדו ביגור במשרות בכירות ובכלל או בחשבוניות, ייפגעו מהחלטה זו ביחס לעמיתיהם שעבדו בחוץ. יש שוויון בצבירה עד יום השינוי.
תקבולי הפנסיות שיכולים להיכנס ליגור בשנים הקרובות - הם חלק הכנסות מהעסקים. כלומר, שינוי ההחלטות ירע את המצב הכלכלי של יגור וחבריה ויקשה על הורדת המיסים השונים לחברים (קהילה ואיזון).
על הקושי התפעולי בקביעת חלק יגור וחלק החבר בקצבת הפנסיה לאחר השינוי, אותו מתאר רמי - אפשר להתגבר עם אנשי מקצוע (אקטוארים).
לסיכום: המזכירות סבורה שלא נכון לשנות את תקנון הפנסיה בעת הזו. רמי יכול לפנות לאסיפה בהצעה פרטית. יש להבהיר כי ההצעה של רמי לא עברה דיון בוועדת פנסיה.
ד. עודף/גרעון אקטוארי - ועדת פנסיה הכינה דו"ח שמי של צבירות הפנסיה של החברים עד ליום 31.12.2017. יועבר קובץ לבחינה. יבוצעו השלמות על ידי חברה חיצונית בעת הצורך.

ישיבה מיום 22.3.2020

1. הנחה בשכ"ד לבמב"חים

בעקבות אתגר הקורונה עולות בקשות של במב"חים להנחה בתשלומים בעקבות קושי בשוק העבודה.
סוכם: להמתין עם מתן ההנחה ולראות לאן האתגר מתקדם.

2. הוספת חסיק ברבר, מרכז מש"א, כמורשה חתימה באגודה

חסיק אושר כמורשה חתימה באגש"ח יגור על חוזהם והסכמים.

ישיבה מיום 29.3.2020

1. שי לחג פסח

שתי סוגיות:
א. שי לעובדי חוץ שלא מקבלים שי ממעסיקיהם. האם על יגור להיכנס ב"נעלי" המעסיק החיצוני?
הוחלט לא לתת שי במקום המעסיק החיצוני.
ב. להמיר את השי לחברים בסחורה מהמשתלה.
רני בודק את האפשרות עם לחן.
ועדת תרבות תחלק לערב החג שי צנוע לחברי יגור לכבוד החג.

2. עדכוני קורונה

- המשרד הכלכלי עובד על עדכון תוכנית משק.
- החלפת טנדרים בגד"ש - תיערך בחינה נוספת האם ניתן לעכב את ביצוע העסקה.
- JCB לבניין - לעצור קנייה בעת הזו.
- הערכות לסגר כללי וצמצום תנועה.
- עבודות מסגרות - לבדוק אפשרות שחברי יגור יבצעו.
- עבודות בניין שהן לא שבר, לעצור בשלב הזה ולבחון פרטני בהמשך.

3. השתתפות בתשלום שכר טירחה לעורכי דין במיצוי זכויות ביטוח לאומי

מוזמנת: **מיכל שמיר**
בשנים האחרונות יגור מממנת באופן מלא לחבריה יעוץ וליווי משפטי בתהליכי מיצוי זכויות מול ביטוח לאומי.
עולה השאלה, האם נכון שהחבר ישתתף בעלויות העו"ד, היות והכסף שמתקבל הולך אליו.
סוכם: עד ספטמבר 2020 המימון יהיה מלא של יגור.
מספטמבר 2020 - 50% יגור ו-50% החבר עד מקסימום השתתפות של יגור בסך 25,000 ש"ח.

תמיהה, מי הסמיכם לנהוג בניגוד לתקנון השינוי שאושר בהחלטת אסיפה עם רוב מיוחס, נעניתי, שלהבנתם סעיף זה הוא "לקונה" שיש לתקנה. חיכיתי שנה, אך הסעיף לא תוקן, והמזכירות ממשיכה לא לקיים אותו. לאור זאת, חידשתי את פנייתי, ואז התקיימה לבקשתי ישיבת מזכירות נוספת - אליה אף לא הוזמנתי - שבה כאמור נקבע, שהתוכן החד משמעי של אותו סעיף אינו אלא "פרשנות לא רצויה".

אכתוב זאת "ברחל בתך הקטנה": המזכירות פועלת בניגוד לסעיף חד משמעי ומנוסח היטב בתקנון השינוי, ומצדיקה זאת על ידי העלאת טענה מופרכת כאילו הסעיף אינה בהיר. בכך היא פוגעת בחברים שתכננו צעדיהם על פי תקנון השינוי, וחמור מכך: לוקחת לעצמה את הזכות להתעלם מסעיפים שאינם נראים לה בתקנון זה.

ואם זה לא מספיק, בהמשך אותה החלטה היא הופכת את היוצרות וקובעת שהיא זו שפועלת על פי התקנון, ואם זה לא נראה למישהו - שילך הוא לאסיפה.

בישיבת מזכירות מה-9.2, עליה דווח ביומן מה-27.3, מופיע סעיף "מיצוע ביטוח לאומי". הפסקה הפותחת היא "בחוברת השינוי בהסדר פנסיה בסעיף ביטוח לאומי יש לקונה (חוסר בהירות, שבמקרה זה עשויה להתפרש באופן לא רצוי, לדעתנו)".

הפסקה הזו אינה מדויקת, בלשון המעטה: הסעיף המדובר הוא סעיף 5.2.2, המגדיר את קצבת הזיקנה לה זכאים גמלאים בנוסף לפנסיה, וזו לשונו: "לגבי חברים שטרם הגיעו לגיל 67 במועד השינוי: סכום קצבת הזיקנה המתקבל בגינם מהביטוח הלאומי".

הניסוח של סעיף זה בהיר כבדולח, והמימוש שלו אמור להיות פשוט: גמלאי שטרם הגיע לגיל 67 לפני מועד השינוי - 1.1.2018 - יקבל את קצבת הזיקנה שביטוח לאומי מעביר לו במלואה.

למרות זאת, המזכירות לא מקיימת סעיף זה. לפני כשנתיים פניתי לראשונה בנושא זה למזכירות, וניתן לי להבין שדעתם אינה נוחה מן הסעיף, ולכן לא יקיימו אותו. כשהעליתי

תגובת המזכירות

התנהלות יגור בנושא קצבאות ביטוח לאומי הייתה ברורה לחברים ויושמה אף ב"תקציבים היבשים" כשנה וחצי לפני יישום השינוי בינואר 2018. אורלי אף שוחחה בנושא עם אודי קינן, גובר יגור בזמנו, שהסביר לה את הראציונל בסעיף. לאורך כל תהליך השינוי, ב"יבשים", באסיפות ואף בחוברת הקו המנחה, השזור כחוט השני הוא שהצבירות (פנסיה, זכויות לימודים, ותק, ביטוח לאומי ועוד) בתקופת הקיבוץ השיתופי שיויוניות לכולם ועם השינוי הצבירה תהיה דיפרנציאלית (בהתאם לשכר החבר ולהחלטותיו).

חברים רבים בקיבוץ השיתופי חתמו על יציאה לקצבת זיקנה מוקדמת לפי החלטות יגור או דחו יציאה לקצבה בעוד היה עדיף שייצאו מוקדם. לכן יש הגיון במיצוע (ממצוע) של הקצבאות עד 31.12.2017 וצבירה דיפרנציאלית מ-1.1.2018. כאמור, הנושא יגיע לדיון ולהחלטה באסיפה.

פסח בימי קורונה בגיל הרך

זה לא כל כך נעים לראות גן סגור, על זה כבר כולנו שרים כמה שבועות, אבל כשמגיע חג, זה קשה עוד הרבה יותר. חשבנו איך נצליח להעביר לפחות חלק קטן מאווירת החג למשפחות שבבתיים. בגיל הרך הלמידה היא דרך חוויה, ועדיף עם כמה שיותר חושים, ולכן עלה הרעיון של הכנת מצות, שהיא החוויה המשמעותית ביותר של החג. התאספנו חלק מצוות הגיל הרך, מדריכים מהחינוך המשלים והורים מתנדבים, הכנו והבאנו לבית.

עופרי שדה

ודואג לטיפול בסחורה, מקדם משימות שתוכננו מראש כהכנה להמשך העונה ומתפעל פעילות מינורית של מכירה דרך אתר האינטרנט של החברה והובלה עד לפתח הבית. פעילות זאת לא תצמצם מהותית את הפגיעה הכלכלית.

גן אירועים החורשה - בחורשה המשבר תפס אותנו רגע לפני תחילת ההכנות לפתיחת עונת האירועים. בשלב זה עצרנו את מרבית ההכנות עד יעבור זעם. ברמת ההשפעה על תוכנית העבודה - החל מתחילת מרץ המכירות נעצרו בבת אחת. זוגות מעדיפים לחכות לתקופה רגועה יותר. החתונות הראשונות תוכננו לסוף אפריל-תחילת מאי, כך שלכאורה עדיין אין פגיעה מהותית, עם זאת, הזוגות שתאריך חתונתם קרוב יחסית החלו לבחון הזאת האירועים למועדים מאוחרים יותר במהלך השנה. אין ספק כי המשבר ישפיע על הפעילות ועל התוצאות בתחום זה, עומק הפגיעה תלוי במשך המשבר.

לול - העבודה ממשיכה כסדרה. הענף נערך לקבלת להקה נוספת בימים הקרובים. במקביל, התקבלה הודעה רשמית על קבלת בונס עבור מכירות 2019, מה שמשפר את הביצועים של הענף בשנה הקודמת בכ-120 אלף ש"ח.

תוכים - בשלב זה ללא שינוי מהותי בפעילות. עם זאת, ללא ספק ההגבלות אינן תורמות.

גידולי שדה - בימים אלו ממש החלו בענף את הזריעות. ניתן לומר, כי ביצועי הענף מושפעים יותר ממוג האוויר המתעתע ומהגשמים המאוחרים מאשר ממשבר הקורונה. תמהיל הגידולים השתנה מעט מבשנים עברו. שטחי הכותנה ממשיכים להצטמצם ומצד שני גידולים, כגון תירס מתוק, אבטיח לגרעינים וסורגום, מקבלים יותר דגש. בנוסף, החלו השבוע נטיעות של מטע אבוקדו חדש בשיתוף עם קיבוץ שער העמקים בהיקף של כ-220 דונם. הגעת העובדים התאילנדים שיועדו לענפי החקלאות מתעכבת, ואנו בוחנים פתרונות חלופיים עד שיתבהר המצב.

חממות עלים ירוקים (חסות) - בענף החממות העסקים כמעט כרגיל. אנו נמצאים בתקופה שלפני חג הפסח והביקושים לסחורה עולים. מנהלי הענף עושים מאמצים לשמור על תיפקוד שוטף בכפוף להנחיות בנושא ההתקהלות ושמירה על בריאות העובדים. המשבר גורם לשינויים בפעילות רשתות השיווק, הנמצאות תחת עומס רב, ומצריך מאיתנו התאמות באופן ההספקה (ישירות לסניפים במקום למרכזים הלוגיסטיים). עם זאת, למרות הגידול בהוצאות הנלוות בטווח הקצר, אנו מזהים בשינויים הנכפים עלינו גם הזדמנות משמעותית לפיתוח עתידי של הענף.

בשבועות האחרונים אנו חווים משבר מסוג חדש עמו טרם התמודדנו. נגיף הקורונה מתפשט בעולם בכלל, ובישראל בפרט, ואנו ניצבים בפני הנחיות וגזרות חדשות כמעט מידי יום.

התקופה מורכבת ומתאפיינת בחוסר ודאות, ואנו מתמודדים עם אתגרים באופן יום יומי. השאיפה המרכזית הינה לצמצם, ככל שניתן, את הפגיעה בפעילות העסקית בענפים השונים מצד אחד, ועם זאת להיות בעמדת זינוק טובה ככל שניתן, כאשר המשבר ידעך.

למעשה כבר בסוף פברואר החלו להופיע סימנים למשבר העתיד לבוא, וככל שהדברים התגלגלו קדימה הבנו שאנו עומדים בפני אירוע משמעותי שלא יחלוף במהרה. ההנחיה המיידית למנהלי הענפים השונים הייתה לגבש תוכניות פעולה, שמטרתן לשמור על תפקוד מלא ככל שניתן במציאות המשתנה, כל ענף לפי המאפיינים שלו, ובמקביל לצמצם באופן מיידי את ההוצאות שאינן הכרחיות או שאינן רלוונטיות בתקופה שכזו.

ברמת התזרים נעשה מאמץ לשפר עמדות על ידי הגדלת נזילות, עצירת השקעות שאינן הכרחיות, צמצום חד בשימוש במגוון שירותים חיצוניים, כגון יועצים, קבלנים וספקים שונים, ובמקביל התבססות על כוחות פנימיים בהשלמת משימות ובהכנת הענפים להמשך.

אתגר גדול שעמד בפנינו היה צמצום הוצאות כוח אדם בענפים בהם ירדה הפעילות או הופסקה לגמרי. המטרה הייתה צמצום חד ומיידי, זאת תוך רגישות וניסיון לאפשר לחברים לבחור בין יציאה לחל"ת לבין ניצול יתרות החופשה הצבורה.

במקביל, הוחלט כי מנהלים ועובדי מטה בכל הרמות יקצצו את היקף משרתם ב-50% על מנת לצמצם עלויות.

אנו חותרים לשגרת עבודה רציפה ומקיימים התייעצויות תכופות בהרכב מצומצם הכולל את נוקי (יו"ר חברת האחזקות), נועם (גזבר יגור), יוסי (מנהל הנהח"ש), אופיר (מרכז המשרד הכלכלי) ואנוכי. קצת מהנעשה בשטח.

יגור חקלאות ועסקים

משתלות יגור - המשבר תפס את הענף בנקודה קריטית, למעשה מרבית המכירות השנתיות של המשתלה מתרכזות לתקופת האביב, ואנו צופים פגיעה משמעותית בתוצאות הכלכליות של הענף. החל מאמצע מרץ, כאשר החלו הגבלות ההתקהלות, החלו מחזורי המכירות להצטמצם, ולאחר שבוע ימים נאלצנו לסגור את שערי המשתלה ללקוחות. מרבית העובדים הוצאו לחל"ת. צוות מצומצם מתפעל את המשתלה

מטבחי יגור - בענף המטבחים קיים צבר הזמנות עתידי המצריך/מאפשר המשך עבודה. כמחצית מהנגרים הוצאו לחל"ת, ואילו החצי השני ממשיך בעבודה על מנת לעמוד בהתחייבויות. נעשו צמצומים בכלל סעיפי ההוצאות, על מנת לעבור את התקופה בנזק מינימאלי. במבט קדימה קיים חשש מסוים לפגיעה יותר רחבה במידה והמשבר יתארך לאחר חג הפסח.

תאגיד "אורות יגור" - פעילות התאגיד כמעט ואינה מושפעת בשלב זה מהמשבר. עם זאת, פעלנו לצמצום הוצאות התפעול השוטף, ככל שניתן. בשלב זה עצרנו את הפעילות היזומה בשיפור רשת החשמל והתשתיות עד להתבהרות התמונה, ואנו עובדים למעשה במתכונת חירום מצומצמת.

"יגור סולרית" - פרויקט הלוחות הסולאריים על גג המפעל בלגין הסתיים בהצלחה והמערכת פועלת. בימים אלו ממש אנו בוחנים אפשרות להתקנת מערכות נוספות באזור הרפת כחלק מפרויקט שדרוג הסככות בענף.

תאגיד "מי יגור" - בתאגיד המים הדברים מתנהלים כסדרם, ואנו לא צופים השפעה מהותית של המשבר על הביצועים הכלכליים. בעקבות המשבר עלתה אפשרות להגדלת הקצאת מכסות המים השפירים לחקלאות, ואנו פועלים להגדיל את המכסה לטובת ענפי החקלאות שלנו.

הוצאות יגור - משבר הקורונה משפיע על הפעילות במתחם באופן סלקטיבי. הסטופמרקט, כמו שאר רשתות השיווק, נהנה בשבועות האחרונים מעדנה, בעוד שמרבית העסקים האחרים סובלים מההגבלות שמוטלות. אנו נמצאים בתקשורת שוטפת עם בעלי העסקים, ומשתדלים לעבור את התקופה המאתגרת במינימום פגיעה, הן בעסקים והן בתאגיד. תוכנית ההשקעות השנה כללה פיתוח של מספר אזורים במתחם ובשלב זה הוקפאה עד להתבהרות המצב. במקביל, עבודות המטרונת תופסות תאוצה כתוצאה מירידה בתנועת הלוחות ומצמצום התנועה בכבישים ובכניסה ליגור.

עסקי יגור

נדל"ן - ענף הנדל"ן ביגור מורכב מתמהיל שוכרים מגוון המקיף תחומים רבים, חלקם של העסקים חדלו את פעילותם לגמרי בעקבות ההנחיות ואילו חלק אחר ממשיך לעבוד בהיקף משתנה. אנו נמצאים בקשר הדוק עם השוכרים ועושים מאמץ לעבור את התקופה תוך הבנה ושיתוף פעולה. אנו צופים פגיעה בתוצאות הכלכליות בהיקף שבשלב זה קשה להעריך.

רפת - ברפת השנה התחילה ברגל ימין. העבודה ממשיכה כסדרה וההשפעה של המשבר על הפעילות השוטפת מינורית. צוותי החולבים הופרדו ושובצו למשמרות קבועות, על מנת למנוע מצב של הדבקה אפשרית שתשתק את הפעילות.

בית אחווה - בבית אחווה הפעילות מתקיימת כמתוכנן בהיבט הכלכלי, ואנו לא צופים פגיעה מהותית. עם זאת, בהיבט התפעולי-הסברתי אנו מתמודדים עם מציאות מורכבת, המחייבת אותנו לעשות הכול על מנת לצמצם למינימום את הסיכונים לדיירי הבית.

אנו פועלים לפי ההנחיות המחמירות ממשרד הבריאות, ועוקבים בדאגה אחר המתרחש בבתי אבות אחרים. הפעילות השוטפת נמשכת, ככל שניתן, ונעשים מאמצים לשמור על השגרה של הדיירים. בהזדמנות זו, אני מבקש להדגיש שוב, כי אין להסתובב בקרבת הבית.

מערכות מידע - הענף ממשיך לפעול ולספק שירותים באופן רציף. העובדה שחברים רבים נמצאים בבתיים ובמקביל חברות הסיטו את העובדים לעבוד מהבית תורמת לגידול בעומס העבודה. אין צפי לסיימה מתוכניות העבודה.

תובלה - עוד לפני התפרצות הקורונה, בעקבות שינויים בתנאים המסחריים מול הלקוחות המרכזיים וכתוצאה מכך ירידה בכדאיות ההפעלה, הוחלט בסוף חודש פברואר למכור את המשאית ששימשה את ענף התובלה ולמעשה להפסיק את הפעילות. זאת לאחר שנים רבות שהענף שירת בנאמנות את לגין וטובופלסט וכן לקוחות נוספים. בעקבות הצעדים שננקטו לא צפויה פגיעה תזרימית בתוכנית העבודה בשנה זו.

בהזדמנות זו, אני רוצה לומר תודה גדולה לצור קינן על תרומתו רבת השנים לענף התובלה ולכלכלתה של יגור, ולאחל הרבה הצלחה במקום עבודתו החדש!

יזמי יגור

משבר הקורונה פוגע קשה בעצמאים בישראל, וכך גם ביזמים ביגור. תחומי העיסוק של היזמים מגוונים, חלקם נפגעו בצורה דרמטית ועבודתם הופסקה בהנחיית הרשויות, ואילו חלקם ממשיכים לעבוד בהיקפים משתנים. אנו עושים מאמץ לסייע ליזמים, ככל שניתן, ביעוץ ובהכוונה וכמו כן בסיוע וגמישות במקומות שאנו נדרשים לכך תוך שיקול דעת פרטני.

לסיכום

המשבר הנוכחי הוא משבר משמעותי, שאת סופו ניתן רק לשער, וככזה אנו מתייחסים אליו ברצינות רבה.

איש אינו יודע מתי המשק הישראלי יצא מהמשבר ויחזור לפעילות מלאה, אולם כבר כעת ניתן לומר, כי תהיה פגיעה בתוצאות העסקיות בענפי יגור השונים. עוצמת הפגיעה תלויה בתחום הפעילות הספציפי של כל ענף בהתאם לתחום בו הוא מתמודד. אנו עושים כל מאמץ על מנת שהפגיעה תהיה מצומצמת ככל שניתן. מן הצד השני, המשבר נותן הזדמנות לבחון מחדש את דרכי העבודה ולקדם שינויים בפעילויות השונות (התייעלות, מעבר לכיוון האון ליין וכו'). אני רוצה לומר תודה לצוותים העושים במלאכה וכן למנהלי הענפים שמתפקדים באופן נחוש ומקצועי מול האתגרים. אנו רואים בשטח התנדבות ראוייה להערכה של חברים שהוצאו לחל"ת ומתעניינים כל העת היכן ניתן לתרום ולעזור.

אני בטוח שאנו נצלח את המשבר הנוכחי בצורה טובה ונדע לצאת ממנו מחוזקים.

חג שמח לכל בית יגור!

רני טנא

זה לא כל כך נעים לראות פארק סגור

ארנון חגי

ב"קאנטרי" - (ה"ספייס" לשעבר) בדומה לפארק, הערכות לעונה הקרובה פסימיות מאוד. תחילת השנה היתה מבטיחה מאוד עם עלייה גדולה מאוד בגיוס מנויים חדשים ושמירה על רמות חידוש של מנויים קיימים. השינויים שהתחילו את דרכם בשנה הקודמת השפיעו לטובה על פעילות הקאנטרי, שיפרו משמעותית את שביעות רצון הלקוחות ובהתאמה - גם את התוצאות העסקיות של החודשים הראשונים.

כאשר ניתנה הוראת הסגירה, קיבלו כל המנויים הודעה על הקפאת המנויים. ההקפאה היא תוספת ימי הסגירה למנויי ולא עצירה שלהם, קרי המנויים ממשיכים לשלם על המנוי לפי העסקה שעשו (חלק בתשלומים וחלק שילמו מראש) ותקופת השירות מוארכת.

להערכתנו, בתוך הערפל שאנו נתונים בו לגבי העתיד, כשנחזור לשגרה החדשה, תהיה ירידה משמעותית בפעילות הקיץ. נצטרך לדחות השקעות, לצמצם פעילות, להוריד תקני כוח אדם ולהפחית חלק מהשירותים.

ראוי לציון, שכבר בימים הראשונים של ההשבתה, נערכו בהתנדבות פעולות יזומות של העובדים בשתי החברות, לתחזוקת הקיים ולהכנתו לקיץ.

אני מאחל לכולנו שנצלח ונתגבר על אתגר הימים האלו, עסקית וחברתית. בריאות לכולם וחג שמח.

בימים כתיקונים שורות אלו היו נכתבות, כאשר אלפי אנשים פוקדים את אתרי התיירות שלנו בתקופת האביב הנעימה במיוחד לבילוי. נגיף קטן אחד הצליח לעצור עולם שלם.

פארק באלגן, כמדי שנה, היה אמור להתחיל את העונה שלו במרץ עם קבוצות רבות מהמגזר ושבתות שיא, ולאחר מכן להגיע לשבוע חול המועד עם כמויות מקסימליות של תפוסה. הסגירה והעיתוי שלה יפגעו פגיעה קריטית מאוד בתוצאות השנה, והיכולת הנלווה להעביר כספים ליגור (סדרי גודל של מיליון ש"ח בשנה).

תהליך הסגירה של הפארק התחיל, כשהתקבלה ההחלטה להגביל התכנסות ל-100 איש. ב"קאנטרי" זה חיכה עוד כמה ימים. הסגירה בשתי החברות ערכה כיומיים וכללה השבתה של המערכות, החזרות סחורה ואכסון ארוך טווח למה שלא ניתן להחזיר, סגירה של המתקנים להשבתה ארוכה והורדת מערכות החייבות להמשיך לעבוד (מערכות כיבוי אש, אזעקה ומצלמות, סחרור מים וכד') למינימום.

העובדים, מלבד אלה העוסקים בכספים ובכוח אדם, הוצאו לחלי"ת או למימוש ימי חופש על פי בחירתם ובהתאם לחוק. עובדים שלא יכולים לקבל דמי אבטלה או כאלה שלא ניתן להוציאם לחלי"ת מסיבות אישיות, מטופלים באופן אישי. התהליך מבוצע בשיתוף פעולה מלא מול מוסדות יגור ובתמיכתם.

שכונת הלול החדשה ממשיכה להיבנות - הסתיים שלב היסודות ובימים הקרובים יסיימו לצקת את קורות הקשר ואת רצפות קומת הקרקע. נכון לעכשיו, ממשיכים כרגיל, בתקווה שהוראות השעה לא ישתנו, ענף הבנייה בארץ ממשיך לעבוד.

לגין וטובופלסט הקורונה עמוס פרליס

יומי. הסיכון העיקרי, שאליו נערכנו וממשיכים להיערך, סגירת המפעלים עקב דרישות ממשלתיות להשבתת/ צמצום פעילות, או כתוצאה מהדבקה של אחד העובדים. ביחד עם כל התעשיינים אנחנו פועלים דרך איגוד התעשייה הקיבוצית והתאחדות התעשיינים, למנוע סגירה שרירותית והרס התעשייה במדינת ישראל.

הפעלנו צעדים שונים להפחתת הסיכון - סגירת חדר אוכל, הפרדת משמרות, הפרדת הסעות בין לגין וטובופלסט, עידוד הגעה לעבודה ברכב פרטי, עבודה מהבית למי שיכול, הוצאה לחל"ת (מספר עובדים מצומצם), שמירה על מרחקי הפרדה בין עובדים ברצפת הייצור, שימוש באמצעי מגן והיגיינה, ישיבות דיווח ותיאום בווידיאו, ועוד.

יש היענות והירתמות, מעל ומעבר לנדרש, של כל העובדים והמנהלים. אלה רגעי מבחן לכולנו, ואנחנו עומדים בהם בצורה טובה.

משבר הקורונה מוכיח את חשיבותן של החקלאות והתעשייה במדינת ישראל, המוכיחות ברגע האמת שיש על מי לסמוך בנושא ייצור מקומי ובטחון מזון. זאת למרות מדיניות ממשלתית שעשתה (כמעט) כל מאמץ בשנים האחרונות, להקשות, להעלות מיסים, להוסיף רגולציה, ולהקל על הייבוא.

לגין יציבה מבחינה פיננסית והמצב הנוכחי יכול לתרום לחיזוק לקוחותיה. במידה ויידרש נדע לסייע גם למערכת הכלכלית של קיבוץ יגור.

המחויבות המלאה, וההתגייסות של הצוות, מוכיחים שהתנהלות החברה בשנתיים האחרונות היתה נכונה, וזו הדרך להמשיך, כדי למנוע סיכונים מיותרים, ולחפש הזדמנויות חדשות להתפתחות.

בפברואר השנה קיימנו פגישת סיכום השנה הקודמת בלגין, והתייחסתי לאפשרות שווירוס הקורונה יגיע לישראל וישפיע בצורה משמעותית על הפעילות שלנו. אמרתי (קצת בהומור) שמי שירצה להישמר מפני הדבקה ירכוש מלאי גדול של קופסאות שימורים ויישאר בבית, ומצד שני התפרצות של הווירוס עלולה לגרום למשבר כלכלי עולמי שישפיע גם עלינו. אז עכשיו זה קורה. אירוע היסטורי גלובלי.

בתחום הקופסאות ניכרת התעוררות והגדלת הזמנות, בעיקר בקופסאות A2 לשוק הפרטי, וקופסאות לדגים. צפויה הגדלה מסוימת של פעילות הלקוחות בעונה החקלאית (אפריל עד ספטמבר) בהתאם ליכולות המגדלים של מוצרי תירס ועגבניות. בשוק הקופסאות המוסדיות A6 ו-A10 יש ירידה חזקה במכירות וצפוי מעבר לקופסאות קטנות.

נערכנו עם מלאים מספיקים של חומרי גלם וממשיכים להתאים את ההזמנות לדרישות השוק. התעשייה באירופה ממשיכה לעבוד למרות המשבר, גם הספקים באיטליה ובספרד, שמהם אנחנו רוכשים לכות ומכסי פתח-קל, גם השינוע הבינלאומי של מכולות עובד באופן רציף, למרות שיש מגבלות ועיכובים.

בטובופלסט קיבלנו הזמנות גדולות לשפופרות אלכוג'ל - גם מהשוק המקומי וגם מאירופה. נערכנו להגדלת ייצור תוך מספר ימים, ועברנו ממצב של חוסר הזמנות בחודשיים הראשונים של השנה לצבר הזמנות של חודשיים קדימה. המצב דומה גם בבולגריה עם היקף הזמנות לחודשיים הקרובים ואף יותר. נעם צוק, מנהל המפעל בבולגריה, חזר לארץ לפני כשבועיים ומנהל את הפעילות מרחוק בעזרת השותף הבולגרי שלנו והצוות המקומי.

הקמנו "צוות קורונה" שמנהל את המשבר במעקב יום-

בית יגור משתתף בצערם של
דינה אבני והמשפחה
על מות הבת
קרן אבני ז"ל

טובופלסט מתגייסת

אורלי זעירא - מנהלת ההדרכה של לגין ועורכת "זמן לגין"

ראיון משותף עם מנהל התפעול של טובופלסט, לירן זך, ומנהלת היחידה העסקית של טובופלסט, ליאור דודאי, על התגייסות המפעל בייצור שפופרות אלכוג'ל

בואו ברשותכם, נחזור לראשית משבר הקורונה כדי להבין איך הכול התחיל.

ליאור: עוד בתחילת המשבר, רשויות הבריאות בכל העולם הנחו את התושבים לשמור על היגיינה אישית כאמצעי משמעותי למניעת הדבקה בוירוס הקורונה.

על פי הפרסומים וירוס הקורונה עמיד על משטחים מספר ימים ולכן החשיבות הרבה בשטיפה ובחיתוי ידיים. ההשפעה המיידית של הנחיות אלו היתה דרישה עולמית גוברת למוצרי אלכוג'ל, המכילים ג'ל ואלכוהול ומיועדים לחיטוי ידיים ללא צורך בשטיפה.

מוצרים אלו, שנמכרו לפני המגפה, בעיקר באריות בקבוק עם משאבה, מיוצרים עכשיו ברובם בשפופרות גם בגלל המחסור בבקבוקים ובעיקר בגלל הנוחות שבאריות השפופרות והתאמתה לנשיאה (On the Go).

לירן: בזכות המענה המהיר של מחלקת השיווק, שזיהתה את פוטנציאל המוצר, התחלנו לקבל מיד הזמנות ולנתב אותן לאתר ישראל או בולגריה.

היה צורך לשנות ולהתאים שיגרות הן שיווקיות והן תפעוליות - שינויים שמובילים אותם אנשי התכנון של המפעל.

היינו צריכים לבצע תכנון פינני קיבולת של הקווים, צבירת מלאי חומרי גלם וניהול כל ההזמנות והבקשות. מערכת המחשוב של לגין נתנה תמיכה מלאה כדי לעזור לנו בהנגשת המידע בצורה ברורה ומהירה. היתה התגייסות כללית של המפעל על מנת לגרום ליצור המאסיבי להצליח.

ליאור: כדי להגדיל את היכולת שלנו להגיב במהירות להזמנות, הוקם

צוות משותף לשיווק ולתפעול, בו מתקבלות החלטות על תזמון חומרי גלם, תיעדוף הזמנות וניתוב ההזמנות בין קווי הייצור בארץ ובמפעל בבולגריה. התגובה לשווקי היעד היתה, ועודנה צריכה להיות, מהירה והמאמץ הרב ושינוף הפעולה בין כל מחלקות החברה משיגים תוצאות מצוינות, המתבטאות ביחס המרה גבוה בין דרישה להזמנה וייצור בתוצאות תפעוליות מצוינות.

מי הם השחקנים המרכזיים בשוק האלכוג'ל?

ליאור: הדרישות לשפופרות אלכוג'ל מגיעות משווקים רבים, בהם שווקים ותיקים, כגון שוק ישראל, שבו טובופלסט כעת הינה ספק השפופרות העיקרי ובו אנו מצליחים להעמיק עבודה עם לקוחות, שטרום המשבר רכשו שפופרות גם מספקים בסין. בשוק אנגליה הלקוחות מעבירים אלינו דרישות רבות ככל שהמשבר מעמיק ואנו מייצרים כבר הזמנות חוזרות.

לצד אלו, נפתחו בפנינו הזדמנויות ללקוחות חדשים רבים בשווקים שבהם אנחנו משקיעים מאמצים רבים בפיתוח השוק.

עובדים למשמרות אחרות כדי לעמוד ב 30% תפוסת כוח אדם בלבד.

ליאור: האתגר הגדול שלנו היה והינו לתת מענה לביקושים הרבים תוך כדי היערכות ומעבר לעבודה במתכונת "קורונה" וליישום מיידית של ההנחיות שמועברות לתעשייה מהממשלה.

תנו לנו משהו אופטימי לחג.

לירן: תראי, זו תקופה מעולה לטובופלסט מהרבה בחינות. העבודה יוצרת מוטיבציה. יש תחושת גאווה חזקה להיות חלק ממפעל חיוני למדינת ישראל. כולם נותנים מעצמם יותר מ-100% למען מטרת הצלחת המפעל. כמו כן, נפלה בידינו הזכות בתקופה זו להיעזר ולעזור. קלטנו כוח אדם פנוי מיגור למיון על מנת לספק את הדרישה בזמן הקצר ביותר האפשרי. הרבה דברים שרצינו לקדם והיה קשה מכל סיבה שהיא, אנחנו מצליחים לבצע עכשיו (שמירה על היגיינה אישית, הגדלת תפוקות, תקשורת בין כלל גורמי המפעל).

ליאור: כחברה עלינו להתכונן לימים של אחרי המשבר ולפעול להקטנת הסיכונים הקיימים לצד זיהוי הזדמנויות חדשות. מקווה ומאמינה שנדע למנף את המציאות הזו גם הלאה.

התמונה הרחבה כוללת גם לקוחות משמעותיים עבור טובופלסט, שהמשבר אינו מאיר להם פנים, ביניהם מותגים בינלאומיים, שהאטו מאוד את פעילותם מאחר וערוצי ההפצה העיקריים שלהם הינם משויכים לתרבות הפנאי והנופש, בהם הפעילות ברחבי העולם הופסקה לחלוטין.

איפה הורגשה ההשפעה המרכזית של שגרת הייצור החדשה?

לירן: אין ספק שהאתגר היה הכנסת המפעל לעבודה סביב השעון בתפוקה מלאה, והגדלת תפוקות הייצור בצורה מרבית, עד הגעה לשבירת שיאים הן ברמה היומית והן ברמה החודשית (מרץ 20). מבחינת הערכות תפעוליות, נדרש מאיתנו לעבוד סביב השעון. הפעלנו קווים ומכונות שבשגרה פחות עובדים, בזמן שאנשי מקצוע מרכזיים ומשמעותיים כלל לא נמצאים במפעל ועובדים מהבית. בנוסף, אנו מתמודדים עם הצורך בשמירה על בריאות כלל העובדים, בלי לפגוע בייצור.

איפה הקושי המרכזי בימים אלו?

לירן: התקנה המרכזית שמשפיעה היא מעבר לעבודה מהבית לאנשי המשרדים, שמירה על טווח של 2 מטר בין אנשים (זו עבודה פיזית וטכנית, ולעיתים זקוקים לשיתוף פעולה פיזי. קשה לעזור למפעיל קו, כאשר חייבים לשמור על מרחק), ניווד

איל שריג

ימים אלו אינם פשוטים לאף אחד מאתנו, לכן נערכנו בכוחות של אנשי מקצוע פנימיים, פסיכולוגיה וייעוץ. **נורית זיידל** מרכזת את הפניות ותתאים בקשה לשם. מעבר לכך, ניתן להשאיר טלפון אצל רותם, העובדת הסוציאלית. רווחה: ניתן לפנות לרותם וברמן, עו"סית המועצה, במייל: rotemv@zvulun.co.il או בטלפון 04-8478115/6 - מזכירות מחלקת רווחה.

ניתן גם להשאיר אצל מי מאתנו הודעה לרותם, והיא תחזור אל מי שפנה.

קיימים עוד טלפונים במועצה: 04-8478159, 04-8431597 שיתנו מענה בין השעות: 08:00-22:00 בימי חול ובימי שישי משעה 08:00-13:00

פנייה אישית שלנו כצוות: נכון לכתובת שורות אלו אין אף חולה קורונה ביגור. אם כולנו נעשה את המירב על פי ההנחיות ונקפיד על הכללים והבקשות (גם אם הם לא נראים לנו), נעבור את התקופה הזאת בשלום. בריאות לכולנו.

בימים אלו אנו ספונים בתוך הקיבוץ, מנסים להבין כל יום מה חדש ואיך מתנהלים. אין כאן תורה כלשהי שנכתבה בעבר, אלא נוצרת תורה חדשה, שנתפלל שלא ילמדו אותה יותר.

חברי יגור בכל תפקיד נותנים את המירב. אנו גאים לראות הרתמות ושילוב כוחות בין כל הענפים והחברים ביגור. בבריאות וברווחה אנו משתדלים לעשות את המירב כדי להסביר, להקל ולאפשר לחיים להימשך כמה שיותר כסדרם.

זה המקום להציע ולהזמין שוב חברים להשתמש בשירותי הבאת הזמנות אוכל, כביסה, תרופות וקניות כלבו ומרכולית, המיועדים לאוכלוסיית הסיכון או למי שאין לו מישור ביגור היכול להביא לו את הדברים.

"בית אלון" - פתוח בשעות הבוקר. אם אנחנו לא נמצאים, אפשר להשאיר ניירת אצל שרה'לה טנא או אצלי על השולחן. אפשר גם להשיג אותנו בטלפון ונשמח לעזור.

אף כי הנושא הוא בית אחווה בימי הקורונה, נעים היה לשמוע את בני הזוג קשפיצקי מדברים על בית אחווה, בו הפקידו את בני משפחותיהם, אבא אמא, אחותו של קובי ואת אביה של טלי.

קובי: "זה מוסד, שהוא היהלום שבכתר. צריך להבין, ההחלטה להוציא הורים חולים לבית אבות איננה קלה לאף אחד, אפילו שהיא נעשית מתוך הבנה. כשנפלה אצלנו ההחלטה להעביר את אמא לבית האבות, חיפשנו מקום שנותן הרגשה של בית לדיירי. עברנו בתי אבות יוקרתיים מאוד כמו מגדלי אלישע, רמת חן וכד' ובחרנו פה, ואנחנו מאוד מרוצים, כי הצוות מאוד אכפתי. התחלנו עם אמא, אחר כך הצטרף אבא, אחריו חמי ואחריו אחותי.

הסיפור של אחותי יכול להמחיש את דבריי. אחותי חלתה בסרטן. כשהרגישה שמותה קרב, ביקשה להיות עם אבא ואמא, ששהו אותו זמן כבר בבית אחווה. חמישה ימים בלבד היא החזיקה מעמד.

מוסיפה אילנה: "ביום פטירתה הושבנו אותה בין הוריה, השמענו לה מוסיקה שהיא אהבה וככה כשהוריה לצידה, רגועה ונינוחה היא שקעה בתרדמה לנצח."

"עברנו את פרעה, ביחד נעבור גם את זה"

שיחה עם אילנה שטנגל ואנשי צוות נוספים רוחלה סגל

את בית אחווה מאכלסים כרגע שלושים ושניים דיירים במחלקה הסייעודית ושישה בדיר המוגן, מתוכם חמישה חברי יגור. הקורונה פרצה לחייהם כמעט כמו רעם ביום בהיר.

אילנה: בהתחלה הייתה אי ודאות רבה, שעוררה הרבה שאלות ומתח. לא היה לנו ידע רב על המחלה והשלכותיה, הן ברמת הצוות הטיפולי והן ברמה המקצועית. הוראות משרד הבריאות שנחתו עלינו מדי יום, ולפעמיים כמה פעמים ביום, חייבו אותנו כל יום לחשב מחדש את מסלול העבודה והטיפול בדיירי הבית, בהתאם להנחיות.

המטרות שהצבנו לעצמנו: לשמור על בריאות הדייר - רפואית ונפשית. לעשות את המקסימום כדי להגן על הצוות ועל הדיירים. לפתוח עוד ערוצי קשר עם המשפחות כדי להוריד את החששות והפחדים וגם את הבדידות. איסור הכניסה היה הקושי הגדול ביותר.

מה עשיתם כדי להרגיע?

ראשית, כל יום קיימנו שיחות היערכות והסברה עם כל העובדים (מטפלות, מבטלות, אחיות) ועם הצוותים המקצועיים (רופאה, אחות ראשית, דיאטנית, עובדת סוציאלית, מרפאה בעיסוק ופיזיותרפיסטית). בשיחות דיברנו

"הפחד קיים", אומרת אילנה, "אבל אני לא מתעסקת בזה, כי אני עסוקה בעשייה. ובשעת העבודה, החשש ואי הוודאות זזים הצידה."

בשיחה השתתפו: אילנה שטנגל - מנהלת, קלאודיה צירניק - אחות ראשית, אחראית על כל התחום הרפואי והסייעודי, הדס גרודמן - עובדת סוציאלית, אחראית על התחום החברתי והנפשי והקשר עם המשפחות, ועולא - אם הבית, האחראית על כל תחום האחזקה, הניקיון ועוד.

בניגוד למה שנראה בימים האחרונים על מסכי הטלוויזיות, בבית אחווה עושים הכול על מנת לתת לאנשים את הידיעה וההרגשה שכללות כוחם, לא משליכים אותם לעת זיקנה לעליבות וחולי. האווירה רגועה ומשרה שקט על הדיירים, משפחותיהם וצוות העובדים.

"יש הרבה הומור אצלנו בעבודה", אומרת אילנה, "צוחקים עם הדיירים על המצב בכלל, על עצמנו, אחד על השני ועל... הקורונה, זה מקל מעט על הפחדים והדאגות מן המצב. משקיעים הרבה בפעילויות של שמחה, מי שמגיע אחר הצהריים יכול לראות את המטפלים מקפצים ורוקדים עם הדיירים."

כיצד שומרים על ההיגיינה ועל מניעת ההידבקות?

על ההיגיינה מקפידים מאוד, על פי ההנחיות ויותר. לפני מספר ימים עשינו חיטוי בכל הבית בעזרתו של גדליה טולפין. יש הקפדה רבה גם על ניקיון החדרים. כל איש צוות בכניסתו לעבודה מודדים לו חום, הוא לובש מסיכות וכפפות ורוחץ ידיים בספטול בין הטיפולים.

בזמן השיחה שלנו, צצו טלי וקובי קשפיצקי, זוג שהוריהם גרים בבית האבות. בדרך הם קפצו להביא קצת ממתקים ופינוקים להורים. "מה שמייחד את בית אחווה שלכם," אומרים טלי וקובי קשפיצקי, "מתחיל בצוות ונגמר בצוות. יש דאגה ואכפתיות."

אילנה: היחסים בתוך הצוות מאוד טובים וזה מקרין על העבודה ועל האחריות לבריאות הדיירים. העובדים אצלנו מוגדרים כעובדים חיוניים. כל הצוות מגויס ומאוד לויאלי למקום. זה המזל שלנו. אין תחלופה גדולה בצוות. העובדים שלנו אינם של חברה קבלנית. הם מסורים לדיירים ולמקום עבודתם ומוכנים לעזור בכל מקום ובכל זמן שהם נדרשים.

מוסיפה **הדס גרודמן**, עובדת סוציאלית: אנחנו נרתמים כולנו לשמירה על השגרה. כאימא לחמישה ילדים אני יכולה להגיד שאני משתדלת לעשות הכול כדי להמשיך לשלב בין העבודה בבית אחווה לבית. למזלי הגדול, בתי הגדולה והמקסימה לקחה על אחריותה לטפל באחיה הקטנים. זה מאפשר לי לקיים פה שגרת עבודה רגועה.

קלאודיה, אחות ראשית: בני בצבא ובתי גרה בתל אביב. לא אגיד שאני לא דואגת. אבל יותר טוב ויותר כדאי לעבוד ולחשוב מחשבות אופטימיות. כשאני עובדת, אני פחות חוששת.

עולא, אם הבית: כשהתחילה מגפת הקורונה, לא כל כך פחדתי. חשבתי תוך יום, יומיים זה יעבור. אבל כששומעים שיש חולים, וכל יום נוספים חדשים ואנשים שמתים, זה מפחיד. שכולם יהיו בריאים, אבל יש פחד שאחד מהדיירים ידבק ואז גם אנחנו עלולים לחלות... אני כבר הודעתי במשפחה שלי שאם חס וחלילה מישהו ידבק בקורונה ויהיה צורך, אני אשאר בבית אחווה גם ללון.

אילנה: רוצה להוסיף מילה טובה על העזרה של יגור. המזכירות והאנשים בתפקידים הקשורים אלינו, עושים הכול כדי למלא את הצרכים המיוחדים של הבית. לדוגמה, עובדת אצלנו אחת הבנות האריתראיות, אמא לשלוש בנות. כדי לאפשר לה לעבוד, ועדת חינוך סידרה את אחת הבנות מכיתה י"א לשהות עם בנותיה, בזמן שהיא עובדת. אבל לא רק הממסד. אני רוצה לציין את חברי יגור שנרתמו לעזור: את כרמלה בר, עינב רוזיאו, גדי רביב ומיכל שמיר שמארגנים לנו קבלות שבת. כל אחד שפונים אליו על פי רוב יש היענות מאוד גדולה.

ולסיום - אנחנו משתדלים לשמור על אופטימיות, לצד שמירה מקסימאלית על הדיירים תוך מעקב על ההנחיות המתחדשות. מקווים שהקורונה תפסח עלינו הפסח.

על הצורך להיצמד להוראות משרד הבריאות, על השינויים בעבודה המתחייבים מהמצב וכן הסברנו על המגפה, התסמינים שלה והשלכותיה על דיירי הבית. מטרת השיחות הייתה לפרוק את החרדות וגם לתאם ציפיות וליצור את מעורבות האנשים בטיפול. העבודה עם הצוות ועם הדיירים הינה בו זמנית. לאורך כל המשבר של הקורונה, אנחנו משתדלים למנוע זעזועים בשגרת החיים בבית. מאידך, איסור הביקורים של בני המשפחה, קרובים וחברים, הוא לכשעצמו פגיעה לא קלה בסדר היום של הדיירים. אבל למען בריאותם וביטחונם, כצעד ראשון סגרנו את הכניסות לבית שבועיים, לפני שמשרד הבריאות הנחה על סגר מוחלט לבתי אבות, ולא אפשרנו לאף אחד מלבד העובדים להיכנס לבית.

מה הייתה תגובת הדיירים ובני משפחותיהם להחלטות שלכם?

לקח זמן עד שהדברים החלו לחלחל בלבבות. האיסור על כניסת אורחים נראה בהתחלה כמעט בלתי אפשרי. אחת הדיירות אמרה: "אם אני לא אוכל להיפגש עם הילדים והנכדים שלי, אז אני יכולה למות." היא ביטאה את הרגשתם של רבים מהדיירים הצלולים. האורחים ובני המשפחה הם קשר לעולם החיצון וכל אחד מהדיירים צמא מאד לקשר הזה. להפסיק קשר כזה באמת צריך סיבה מאוד רצינית וזה לוקח זמן. היום, המצב הרבה יותר רגוע, המשפחות כבר מבינות את המצב, והדיירים מקבלים את השינוי הבלתי נמנע.

כיצד מתפעלים את הבית ושומרים על קשר עם המשפחות?

לגבי הקשר עם המשפחות, שיחות וידאו. אנו מנהלים תקשורת קבועה בין הדיירים למשפחותיהם דרך הוואטסאפ. יש כאלה המקבלים ארבע שיחות ביום. אחרים מסתפקים בשיחה אחת. אין ספק שקשה להם, אבל הם רואים חדשות ומבינים שזה לטובתם. הם אומרים לילדים: "הכל בסדר! אל תדאגו לנו." בן אחד שהיה מאוד לחוץ מדאגה לאימו הציף אותה בהרבה שאלות לשלומה. והיא, שלא מדברת הרבה, אמרה לו: "הכול בסדר, תהיה רגוע."

מצגת - ערכנו סרטון של הדיירים עם הצוות עם שלט המבקש מהמשפחות להישאר בבית ושלחנו למשפחות. הרעיון בא מהאחות חיתם וגלית חגי עזרה בעריכה.

סרט - בימים אלו ממש שרי גולדברג עובדת על יצירת קליפ מקצועי עבור הדיירים, בו מצולמות כל המשפחות עם סרטוני ברכות ומסרים אוהבים עבור הוריהם.

הצוות כולו נרתם להקל על הקושי והבידוד של הדיירים. שידורים ישירים של פעילות מיוחדת, לדוגמה. לאחרונה חגגנו לאחת הדיירות יום הולדת 97. כל הצוות חגג ורקד לכבודה והצלחנו להעלות חיוכים והתרגשות אצלה ובני משפחתה שצפו בנו דרך הוואטסאפ.

השגרה בבית כמעט ולא השתנתה. אף אחד אצלנו לא חולה ולא בבידוד. לכן פעילויות נמשכות ביום ואחר הצהריים, כאילו אין קורונה בעולם. אסרנו על המפעילים שמחוץ לקיבוץ את הכניסה. את מקומם תפסו אנשים מיגור. הדבר שהכי קשה להם, לדיירי הבית, הוא אי הוודאות לגבי העתיד. כלומר, שאין באופק עדיין תאריך סופי לקטסטרופה הזאת. אף אחד לא באמת יודע מתי יורידו את ההסגרים והמחיצות. זהו אלמנט בעייתי. כי כולם מתגעגעים לילדים ולנכדים, לקשר הפשוט, שלא נזקק למילים, שעובר במבט, בחיבוק ובקרבה לאנשים. לא רק בבית אחווה גם מחוצה לבית.

בחזית הקורונה

חברי יגור העובדים בבתי החולים (רשימה חלקית) משתפים

ד"ר נצר חירם, רופא בקופ"ח מכבי, נשוי
לנעמה (אייל).

רופא משפחה בטבעון ומנהל רפואי של
מספר מרחבים בקופת חולים מכבי.
המנהל הרפואי אחראי לרופאים
ושירותי הרפואה הניתנים במרחב,
כולל מענה לבעיות וצרכים המתעוררים
מפניות המטופלים.

מה השתנה?

הוכרו מצב חירום עקב הקורונה, על כל המשתמע
מכך. עברנו מרפואת שגרה, רפואה מונעת וקידום
איכות רפואית להקמת מערך חירום לבדיקות, איתור
וטיפול בחולי קורונה ומתן מענה לצוותים הרפואיים
העוסקים בכך. ההתארגנות כוללת בנייה והטמעת
תרחישי איתור, בדיקה וטיפול בקהילה ובמוקדי
הרפואה הדחופה, הדרכת צוותי מוקד ורופאי קהילה.

כיצד מתמודדים עם הפחד מהידבקות?

לגבי כלל האוכלוסיה: עיקר הפחד הוא מהלא-נודע.
ככל שהאוכלוסיה תדע יותר, כך יקטן הפחד. ככל
שהאוכלוסיה תקבל כלים להתמודדות כך תפחת
האנדרלמוסיה.

לגבי הצוות הרפואי: אנחנו מודעים לסיכונים
ומתנהלים תוך הקפדה על ההליכים להפחתת
הדבקה. מעבר לכך, אנחנו ברפואה יש מקצועות עם
סיכון הידבקות נמוך יותר.

האם המערכת מבחינתך היתה מוכנה למשבר? חוזקות וחולשות בהתמודדות שלה עם האתגר?

מערכת היא מילה גדולה. משרד הבריאות היה מוכן חלקית
בלבד, הן מבחינת תכניות, הן מבחינת ציוד והן מבחינת תקציב.
החולשות הן ההרעבה התקציבית המתמשכת. החוזקות הן אנשי
הרפואה, שלמרות התנאים יעשו הכול כדי להעניק טיפול רפואי
וליווי מתאים לחולים.

רגעים מרגשים או חשובים שתזכור מהתקופה הזאת?

אנו בעיצומה של העשייה. עוד לא עצרנו לעבד ולרכז את החוויות.

עוברת המחשבה "לרגע הזה נולדתי"?

רפואה עוסקת בבני אדם ובסיוע להם בעיתות מצוקה באשר הן.
נולדתי לרפואה. קורונה היא אפיזודה חולפת.

כולם מסתובבים עם מסכות וכפפות. חוץ מזה שזה לא
נוח, זה מקשה לפעמים על זיהוי של אנשי צוות שאני פחות
מכירה.

כמוכן שעכשיו הרבה יותר מקפידים על הנהלים והסדרים.
פתאום חסרים חומרים: מסכות, אלקוג'ל. לא מחליפים
מסכות במשך היום, כי אין. הדברים משתנים כל יום. רק
עכשיו התחלנו למדוד חום כל יום. זה נוהל חדש.

אנחנו כל הזמן מתעדכנים מבחינת טיפולים נשימתיים
לחולי קורונה, אם נצטרך לטפל בהם. אני, בכל מקרה,
לא אגיע לזה, כי אני בעצמי בקבוצת סיכון. בכל מקרה,
הטיפול יהיה דרך מסכים. אז אנחנו מכינים סרטונים
ודפי הדרכה, שלא נצטרך להתקרב. השינוי הכי גדול יהיה

עופרה צוק, פיזטרפיסטית

ב"כרמל" קרוב ל-40 שנה.
"הקורונה מאוד משפיעה.
הצוות חולק לשני קבוצות
העובדות בשתי משמרות,
כדי שאם משהו ידבק לא
ידביק את כולם. אני עובדת,
בין היתר, גם עם חולי CF
(מחלת ריאות), ומאז הקורונה עושים

את העבודה דרך הטלפון.

בתחילה, העומס לא השתנה. לאחרונה, עברו לניתוחים
דחופים בלבד, ויש פחות טיפולים רגילים, אבל יש מתח.

בהחלט יש אחוות לוחמים בצוות. אפילו ברמת ה"מה נשמע?", יש יותר סלבנות ויותר עזרה הדדית. הפחד מההדבקה באויר. אבל זה גם בבית. נועם היה בבידוד. את הנכדים לא רואים. את הורי המבוגרים לא ראיתי חודש. אני אישית לא מפחדת.

המעבר מעבודה של מגע "hands on" לעבודה מרחוק או דרך מסכים וסרטונים ודפים. הכשירו שלוש מחלקות לטיפול בקורונה, לא כולן התחילו לעבוד. חלק מהמחלקות בבית החולים עברו מקום, חלקהתכווצו כדי לעשות יותר מקום למחלקות הקליטה לחולי הקורונה.

מצרים - מקום צר ביגור - השביל לבית של שולה. כמה פעמים עברתי בו. בימים טובים והפחות טובים.

מקום צר שהייתי בו - המקום הכי צר שהייתי בו והשאיר לי טראומה לכל החיים היה נקבת השילוח. שם למדתי איך מרגישים אנשים שנכלאו ונלכדו מתחת לאדמה. גדי רצה להראות למשפחה את ירושלים. ירדנו לנקבה ונתנו לנו פנסים קטנים וחמודים, היו מלא תיירים, כולם שמחו לגלות את הנקבה, אני זוכרת שהמים התחילו לעלות, זאת שעה כזאת ביום, אבל הם עלו מהרגליים למותניים. אני מיד הבנתי שלא אצא משם בחיים. כל הזמן חשבתי איך יוציאו אותי, אם אני אמות באמצע.

צר בחיים - כשאבא היה חולה. מקום צר שהתרחב - ברמב"ם. אני מוקפת באנשים חרדים ודואגים לבלתי ידוע. אבל בבית הימים האלה עושים לנו טוב כמשפחה, מקרבים אותנו. אחרי עשר שנים גדי סוף סוף התחיל לעשות סלט וקניות. כיוון שיש פחות בילויים, קניות וסידורים, יש לי יותר זמן לעצמי. פתאום יש לי זמן ללמוד אנגלית, ומשלימה את הידע שלי באומנות וגם ספרות מקצועית.

סבינה רביב

אני עובדת ברמב"ם במכון לרפואה גרעינית. אצלנו עושים טיפולים בחומרים רדיואקטיביים. יש פחות עבודה אנשים פוחדים להגיע לבדיקות. חלקם עם מערכת חיסונית ירודה. בבית החולים כולם הולכים עם מסכות וכפפות. רואים רק את העיניים - ובהן הרבה דאגה. בקפוטריה אוכלים ממנות קרב.

אביב - בנות מורידות את המעילים ורואים שהן בהריון.

חירות וחופש - בחירה - להישאר בקיבוץ. בחירה שהייתי מצפה מהילדים - שיהיו הם עצמם, בלי משחקים. חוויתי חופש - בפעם ראשונה, כשעזבתי את בית ההורים בבאקו והגעתי ליגור בחדר משלי, פעם ראשונה שלא השגחו ולא שמרו עלי.

בקיבוץ - ויתרתי על החופש להיות אדם פרטי שעושה מה שהוא רוצה, אבל גם זכיתי בסוג של חופש מדאגות קיומיות בגלל הביטחון בקיבוץ.

אחרי הקורונה - אשתחרר מהדאגה לאמא שלי שחש וחלילה תחלה.

וגם יחזור החופש, סוף סוף לנסוע עם ריטה למלון בתל אביב, ולחגוג לה יום הולדת במסעדה.

פסח - שולחן גדול של סדר, גדי ושמי (עטר, של ציפי) קוראים בהגדה, וזכרון אבא שלי, שולה ואמא של שמי. אני לא אוהבת את הסדר. פסח חג כבד ולא פשוט: היחד, המצות, הלחץ החברתי והשאלות "איפה אתם בחג?". אני 24 שנה ביגור ולא מצליחה להתחבר להגדה הקיבוצית. בשבילי הגדה זאת הגדה מסורתית. השיר היחיד שאני יודעת זה השיר על השיבולים, כיוון שהילדים שלי השתתפו בסדר לפני הרבה שנים ונשארו שיבולים.

זיכרון ילדות - סבתא שלי בבאקו, אזרביג'אן, שמרה מסורת. לפני ליל הסדר היתה הולכת לבית הכנסת הקטן בשכונה יהודית ב-5 בבוקר וקונה לנו מצות. החברים היו באים אלינו הביתה לאכול אותן. לא יודעת למה הם כל כך התלהבו. זוכרת גם שסבתא, ואחר כך אמא, היו מכינות מרק מיוחד שאוכלים רק בפסח, של עוף עם ביצה מעורבת בפננים. טעם של פסח.

אני מבשלת לא רע. אבל להרים סדר פסח גדול עלי. אוהבת את האוכל של ציפי: כבד קצוץ, דג מרוקאי חריף, כל הסלטים, מרק עם קניידעלך. לאוכל של פסח יש טעם מיוחד. טעם של יחד.

פרופ' מרים בן הרוש

מנהלת בית חולים לילדים על שם רות רפפורט, מרכז רפואי רמב"ם. פרופ' מן המניין בטכניון פקולטה לרפואה. מודאגת מהמצב. עיקר לחולים עצמם. למרות שהילדים שמטופלים במחלקה מוגנים יחסית. מאז פרוץ הקורונה הורים מאוד שומרים עליהם. אלה שבאים לקבל כימותרפיה או טיפולים אחרים, מקבלים את הטיפול כאשר הצוות המטפל משתמש באמצעי זהירות (מסכה, כפפות חלוק). כמוכן שהילדים ממשיכים לקבל את הטיפול הטוב ביותר. לי, אישית, אסור להתקרב לכל מי שחולה קורונה או חשוד לקורונה כיוון שאני אחראית על כל הילדים בבית החולים.

סימני אביב - השמש והפריחה בשדות ובגינה.

פסח - הסדר של יגור. לא מפסידה אף פעם. ה"ביחד" באווירה של חג, שמחה, משפחה. שרים "עבדים היינו", וכל שנה אני שואלת את עצמי האם אנחנו כבר חופשיים והאם אין בינינו עבדים. דווקא בבית החולים אני יכולה להגיד שיש שוויון מלא.

זיכרון ילדות - שפוררנו מצות לתוך שוקו חם.

פסח שנחקק - שסילן, הבת של שרה, הנכדה הראשונה שלי, על הכתפיים של יואל, לשירת "שיבולת בשדה".

צר ביגור - הגשר של האיזולטור שנסגר, אוהבת אותו מאוד ביחוד כשהואדי זורם. מחכה שיתוקן.

צר בחיים - מקרה קשה בבית החולים שנחרט בי. **מקום צר שהתרחב** - ה"ביחד" של הימים האלה,

פרגון ועזרה הדדית בבית החולים. כולם מתגייסים ועוזרים. המתמחים הצעירים שמשאירים את המשפחה ובאים לעזור, למרות הסכנה שידביקו את המשפחה בבית. אני מלאת גאווה על הרופאים הצעירים.

בחירה חשובה שעשיתי - להיות רופאה, בחירה שרציתי שהילדים יעשו, כבר עשו: כבר בחרו, להיות רופאות.

חופש בחיים - סקי בצרפת אצל אחותי, בשלג, בנופים השקטים באלפים הצרפתים.

חופש שזכיתי ביגור - השקט והנופים. כל יום כשאני חוזרת ועולה הביתה, אני מרגישה שאני חוזרת לשלווה ולחופש. זה עוזר לי להתמודד עם מה שאני חווה בעבודה. עם זאת, הגעתי ליגור ב-1985, מבחינתי יגור היום במקום פחות חופשי, בגלל שה"ביחד" קטן ונחלש.

דאגה או קושי שאשתחרר ממנו אחרי הקורונה - מהפחד לבריאות המשפחה וחברים.

למה הבאנו קורונה ליגור

יעקב עציון

אחד היבואנים פרסם בזמנו שברשותו נמצאת "קורונה" טריה-טריה, יבוא חדשני מאיטליה. עם תאוות החדשנות והסקרנות נסענו עד תל-אביב, כדי לראות את היבוא המסקרן. התרשמנו. מבלי להסס ובחוסר זהירות מיהרנו לרכוש קורונה והבאנו אותה ליגור.

כאן התחילה מהומה של בעלי-עניין סקרניים. כמו כולם, גם אני לא התמגנתי וללא שום חשש אחזתי בקורונה. כן, אחזתי בה בשתי ידי, בלי כפפות.

בעצם, כל הסובבים לא נזהרו ורצו להיות הראשונים ללפות אותה בחום. לו רק יכלו, גם היו מחבקים אותה. בימים הראשונים לא התייחסנו לאזהרות ולהוראות הפעלה. אנחנו הרי מיטיבים, יותר מכל היועצים, להתחכך בקורונה. ידענו שבסופו של הסיפור היא תתרגל אלינו, ואנחנו אליה, והיא ממש תהיה לנו לעזר. היום, בלי צער, אני יודע ששמרנו בסוד את דבר הקורונה המצויה ביגור. מבחינתנו היא היתה ממש סוד מקצועי ומסחרי.

אנחנו, מתי-מעט המקורבים, הרגשנו "מורמים-מעם". בכל זאת, הקידמה ממש נפלה לידינו, ולא לידי אחרים. הבעיה הייתה: מי ישמור על הקורונה שלנו? היא נזקקה, כמוכן, להשגחה ולטיפול רצוף. הצעיר, מרכז הענף, לא גילה נטייה לוותר לוותיקים. אינני יודע אם התכוון לשמור על המבוגרים או על... הקורונה. בכל זאת אני זוכר שהמזמרה הגדולה וארוכת הידיות: "קורונה" היתה תפארת המטע ביגור.

דותן זן, חשמלאי בבית חולים "כרמל"

חשוב לי להתחיל בזה שנכון להיום אני נוסע כל יום לעבודה ונשמרת סוג של שגרה.

השינוי בעבודה הוא מאוד משמעותי. כל הזמן הולכים עם מסכות. בבית חולים התחילו עם המסכות כבר לפני שבועיים. בנוסף, יש הקפדה יתרה על שטיפת ידיים - בכל הזדמנות שוטפים ידיים או מחטאים ב"סופטול". בבית חולים נעשים שינויים גדולים לקראת קליטת חולי קורונה במצב בינוני או קשה (חולים במצב קל לא מאושפזים כרגע בבית חולים). השינויים כוללים הכנת תשתיות מתאימות. אני מתעסק בחשמל, וצריך לעשות הרבה התאמות לטובת חיבור של מכשירי חשמל רבים.

אני חייב לציין שבית החולים התחיל להיערך עוד לפני שהקורונה התפשטה בארץ... ידעו שזה מגיע ומה הולך לקרות. בעבודה יש דאגה גדולה שלא להידבק בקורונה. יש חולים עם קורונה (נכון להיום רק בבית החולים הישן) וכל הזמן מגיעות שמועות על חולים נוספים. הרגשה ממש לא נעימה ומלחיצה...

חייב לציין לטובה את היערכות של יגור (אני רואה רק בווטסאפ) לטובת האוכלוסייה בסיכון. אנחנו בתקופה של אי וודאות גדולה והגבלות לא פשוטות לכולם. מקווה שנוכל בהקדם לחזור לשגרה. רק בריאות לכולם.

מיזם של יעל שמשי ותלמידי האולפן להעלאת המורל: גרפיטי כביש של תלמידי ותלמידות האולפן שנשארו ביגור. מימין: מייקל קאוצ'ס, 29, עולה חדש מניו יורק, ארה"ב, מרים דדון, 18, מקנדה, נולדה באילת, מתגייסת באוגוסט, אביגיל אסקרין, 20, מדינת וושינגטון, ארה"ב, תיירת. אנג' בקר, 25, מבוגטה קולומביה, תיירת.

חברים וחברות מספרים על האביב, חג הפסח, מצרים, וחירות

עבור רבים הסגר הוא הזדמנות לברור ולגילוי הדברים החשובים באמת בחיים: הביחד והאישי. הסגר הוא גם יציאה קטנה מעבדות לחירות, עבור חלקנו, לחופש מבורך מפסח! השנה לא חייבים! לנקות, לארוח, אפשר לעשות הכול בקטן, ואפשר גם לא לעשות כלום. הקושיות הקטנות של "מה נשתנה" מתחלפות בעל כורחנו בשאלות גדולות יותר על החיים, ובתוכן שאלות קונקרטיות קטנות כופות את עצמן: מה נעשה השנה? מה השתנה? הכול השתנה! ובתוך כל זה לא נשתנה ההזמנה לשאול את עצמנו כל שנה מחדש, מה זה "חופש" בחיים ובקיבוץ, ועד כמה חופשיות הבחירות בחיינו, והאם השתחררנו מהחמץ: הגאווה והחמיצות, ומה זה "מצרים"? האם יצאנו מהמקום הצר בחיים – לאביב, לצמיחה ולפריחה.

רעות רדרס אוחנה

אביב - משק הכנפיים של להקות ציפורים כשהן עפות נמוך בשמי יגור.

פסח - הסדר פסח הראשון שחגגתי בחד"א ביגור יחד עם כ-900 איש, היה הערב בו נפגשו המשפחות המורחבות של בועז ושלי לראשונה.

ילדות - כל שנה היתה חגיגה משפחתית מופלאה במושב דבורה עם 7 האחים של אמי, 17 ילדיהם, סבתא אליס וסבא מוריס.

מקום צר - עכשיו. "כל העולם כולו גשר צר מאוד והעיקר לא לפחד כלל!" (רי נחמן מברסלב). בצד השני של הגשר יש חיים, והלוואי שיהיו טובים וברוכים. ההר שעוטף אותנו, על כל שביליו הצרים,

המלאים בפריחה נהדרת, בריחות ובבעלי חיים, הוא מפלט לשפיות.

חופש - עניין של תודעה, בגדול חיה את חיי בחופש ובעוצמה. משתדלת להיות בשמחה ומודה על הטוב שיש, ויש המון!

במעבר ליגור זכיתי להקים משפחה במקום קסום שמתחבר לערכים שלי ולחלום - איך ילד צריך לגדול. בתוך כך ויתרתי קצת על הפרטיות.

אחרי שיגמר מצפה כבר לראות לחבק ולנשק שוב את ההורים שלי, ולעבוד על התערוכה הבאה...

התמונה - שי אזולאי, "בוא הביתה!", 2008, שמן על בד. למרות שצויר לפני שנים מתחבר לרוח התקופה ולסגר, היכולת לעזוב הכול באמצע, להזיז הצידה את ההווה המוכר, כדי להתרגל למציאות חדשה.

ראוץ זובידאט

בן 44 נשוי לתמס, אב לבן ובת. גר בבוסמת טבעון, עובד ביגור כשף 17 שנים.

כשאני שומע "אביב", אני חושב על סדר פסח בקיבוץ. מבחינתי, זה הקפדה על סדר וארגון, פרויקט מעניין מאוד, הרבה מאוד עבודה, דורש מאיתנו סבלנות וכוח, שיתוף פעולה בתוך הצוות ובינו לבין מי שעושה את החג.

כשמגיע פסח אני נזכר בשולה רביב ז"ל שלימדה אותי להכין ציר (רוטב לדגים) ל"גפילטע פיש", זה היה מעניין ומאתגר. לכל שלב ולכל פריט היא הסבירה לי איך לעשות וכמה לתבל, מה חייבים לשים ומה אסור. בסוף היינו טועמים. אחרי זה הייתי לוחץ לה את היד ואומר לה "תודה רבה", ואז היא היתה מוציאה את צנצנת הריבה שהכינה בבית, ואת זה אני לא אשכח בחיים.

הבחירה הכי נכונה שעשיתי בחיים, חוץ מאשתי והמקצוע, היא, בלי להתחנף, זה שבאתי לעבוד כאן ביגור. אני גאה בבחירה הזאת ובחיים לא אצטער עליה. התחברתי לקיבוץ. אני אוהב את האנשים. מצפה מהילדים שיבחרו נכון בחיים של שמחה ובריאות.

אחרי שתיגמר הקורונה ונצא מחוזקים, אחרי שכולם יחזרו לשגרה, ארשה לעצמי לקחת חופש ארוך, ואקח את המשפחה לטיול מעניין.

שלפני הפסח היא התרגשות הקשורה כנראה גם בטבע שמתעורר מסביב. פסח זכור לי כחג שאהבתי במיוחד, כי הכול התחדש.

גולדה יערי המטפלת היתה מביאה לבנות סרטים לצמות. קיבלנו סרט חדש. יכולנו לבחור את הצבע שרצינו! ממש לא המצב הרגיל. הכנו מצות על טבון מחול ואבנים. חוץ מזה הבנים נהנו במיוחד לקחת מצות מחדר הלחם ולהגניב לבית הילדים בכל פעם שחבילת מצות היתה מתפרקת.

והריחות של הדגים... גם הגדולים וגם הקטנים באים להתכבד בציר הדגים. וכמובן, להיכנס ולראות את חדר האוכל ערוך ומוכן לקראת הסדר. עד היום זה מרשים ביופיו.

עליק צוק

כילדה פסח היה בשבילי יהודה שרת וחזרות עד אמצע הלילה. בתא הכביסה חיכו תחתונים, גרביים וסרט לשיער.

לקראת ליל הסדר התעוררה התרגשות עצומה: מדידת בגדים לקיץ אצל פנינה לופטין במחסן (מה שקטן מחליפים עם אחרות). ניקיון, ניקיון וניקיון. היו רוחצים את הפנלים. מנקים רשות עם התחתונים על הראש. מחליפים בגדי חורף בבגדי קיץ. כל התקופה

נור אגבריה

בת 15, בת להגר (קמר) ועלאא, אוהבת לצייר, עברה ליגור לפני שנה וחצי, בתחילת שנת הלימודים שעברה, עדיין מתאקלמת.

אביב בשבילי - שמגיע הפסח

פסח בשבילי - לרוב היינו באים לחדר האוכל בפסח.

מבחינתי, זה קודם כל חוויה משפחתית. **הטקסט הכי**

צרוכ מפסח - "מה נשתנה".

מה השתנה הפסח הזה - הקורונה.

זיכרון ילדות - סדר פסח בחדר האוכל. לפעמים נשארנו בבית (באום אל פחם). שם לא עשינו סדר, אבל קנינו תירוש ומצות לאווירה. לא כולם יודעים, באום אל פחם, כמו בהרבה ישובים ערביים, כשמתקרב פסח תמיד יש מצות בחנויות ובבתים.

חירות וחופש - הרגשה שמותר לי לעשות דברים שאני רוצה בלי הגבלות. מההורים תמיד קיבלתי חופש לבחור. ההורים שלי ספציפית נותנים לי ותמיד נתנו הרבה חופש לי ולבחירות שלי.

בחירה חשובה שעשיתי - לעבור ליגור.

אם היה לי החופש לנסוע - הייתי נוסעת לאיטליה, אחרי הקורונה.

חופש שיגור נותנת לי - המון אפשרויות לצאת ולטייל ולהכיר אולי

סגנון חיים שונה בשבילי, ולחיות אותו או לנסות לפחות.

אחרי שהקורונה תעבור - אסע לבקר את המשפחה, משני הצדדים.

שיר קטן לשבת בהשפעת... (אתם בטח מזהים)

אם גם ראשנו שח
ו"סמטוכה" מסביבנו,
בואו לא נזנח
את החברות והתקווה שבתוכנו.

אם גם קורונה ממזרח
מתברר שמתנחלת במדינתנו
בואו לא נצרח
נתבודד ונשמור על כוחותינו.

אם גם גנרל "גנץ" ברח
פגע היישר בתמיכתנו
נחשוב שהוא אולי היה מוכרח...
את המחויבות שלנו לא נשכח.

אם קשה לנו כל כך
נשאף עמוק נשימותינו
ונדע: זה לא ישאר כך בהכרח
עוד יבואו ימים טובים אלינו
ובינתיים שבת שלום בתוכנו,
לכבודנו.

אריאלה וולק

רויטל גולדשטיין

אביב ביגור - עגלות המצרכים לתרומות בכלבו ובמרכולית.

הסדר - משפחתיות... אולי בגלל שאין לי כל כך זכרון ילדות זה כל כך חשוב לי.

מקום צר ויפה - הגינה של קיקה, אני קצת אחראית להדרדרות שלה עכשיו.

בחירה חשובה שעשיתי - לעבור ליגור בגיל 21 מבית הוריי... אפילו לדירת חיילים ביגור, היתה עבורי חופש גדול מאוד...

אחרי הקורונה - אשתחרר מדאגה לציפורניים שלי, לגבות, לשפם ולשיער (מורן), גיסלני ורחלי... אתן לגמרי חסרות לי) וארשה לעצמי סוף סוף לטוס לברלין לשבוע עם בר (הוא חי שם)... מתגעגעת ממש.

נועם נויפלד זעירא

אביב ביגור - פריחות העצים היפות, ובמיוחד של כליל החורש שגם טעים לאכול, והואדי שכבר לא זורם בשפע.

פסח - כילדה אהבתי מאוד לחגוג סדר פסח בחדר האוכל בחגיגות והמוניות מרגשת. אני זוכרת שהופענו בשיר "אחד מי יודע" בניצוחה של לאה מרזל המוכשרת וגם בריקוד חד גדיא. אני אוהבת את שיר העומר, כשהילדים יושבים על כתפי ההורים ומנופפים באלומות השיבולים, ובמיוחד אוהבת את הלחנים של ההגדה בניגון התזמורת והמקהלה.

מאכל - קניידלך, מוכנה לאכול אותו כל ימות השנה. מאז שהתגייסתי לצבא, לפני 12 שנים בערך, לא חגגתי פסח ביגור. אני מאמינה שבהמשך נעשה את זה, גם בשביל החווייה לילדות וגם בשביל הנוסטלגיה.

בעיקר אנ זוכרת את חגי הפסח מאז שנולדה בתנו הבכורה לורי, החגים הפכו ליותר אישיים ובעלי משמעות, כשרואים את דור ההמשך ומעבירים לו את המסורת, נחמד להיזכר מה היה לנו ואיך שזה היום ומה נשתנה.

מקום צר ("מצריים") - אני הולכת רק ברגל ויש הרבה שבילים ביגור, שאני אוהבת ללכת בהם, והם נראים כמו מתוך ציור. אני אעדיף ללכת בשבילים הקטנים ולמצוא דרך חדשה מאשר ללכת בדרך הראשית. כשאני מטיילת עם לורי ואימי, אני מגלה שבילים שהרבה זמן לא טיילתי בהם או מקומות שלורי מראה לי מהטילים שלהם בגן. כבר 3 שנים שאנחנו גרים באזור נעים ויפה ליד הוואדי, וכשעברנו לגור פה אפילו לא ידעתי כמה זכינו. כל בוקר פותחים חלון ורואים רק צמחייה פורחת, עצים משתנים, שמיים כחולים וציפורים. ובחורף הוואדי גועש ומלא בשפע של מים, והכול מתחת לחלון שלנו, זה אושר שמתמכרים אליו. אנחנו מטיילים הרבה בתוך הוואדי, מנקים, מסדרים ומשחקים שם יחד. כמובן שאין כמו הסכר בימי גשם סוערים, ואז אנחנו הולכים לאורך הוואדי ועוצרים בכל גשר להסתכל ולשמוע את הזרימה והיופי שבטבע המיוחד שלנו.

חופש - תקופה שחוויתי חופש: הטיול של אחרי צבא בדרום אמריקה. חוויה מעצימה ומבגרת, להחליט מה את רוצה לראות, איפה לטייל ועם מי, וכמה זמן - הכול חופשי וזורם לפי הבחירות שלך, לפני הלחץ והאחריות שהחיים הבוגרים מביאים איתם. מאמינה שבעתיד אמצא שוב זמן לטייל, רק בטח זה לא יהיה לשנה, כמו אז. מבחינתי, לחוויות, לרגעים, לתמונות וללמידה אין מחיר בכסף, וזה משהו שאעביר גם לבנותיי שיגדלו, שידעו לחיות ולהנות ממה שיש, ואם רוצים משהו, ללכת על זה, לעבוד קשה, ליהנות מהדרך וגם מתוצאה, ולא לחשוב יותר מידי, כי החיים גם ככה מלחיצים.

"חופשת" לידה, מצד אחד, זה הכול חוץ מחופש. מצד שני, זאת תקופה משמחת, מאתגרת ומלמדת,

וכיום נהוג לקרוא לה בשמות אחרים למשל הסתגלות/ החלמת לידה. איימי המתוקה בת 6 חודשים, ובעוד כחודש הייתי אמורה להכניס אותה לפעוטון ולחזור לשגרה, ופתאום הכול השתנה, והשגרה הפכה להיות בבית עם כל בני המשפחה. מבחינתי, הסתגלות הלידה ממשיכה בתוספת מתוקה של כל בני הבית, ועם פחות זמן פנוי... "כל יום מרגיש כמו שבת". זו תקופה ייחודית, ואנחנו משתדלים להוציא ממנה את הטוב והשמח שאפשר. מאמינה שכשנהיה אחרי, ניזכר ונרגיש עוד יותר את הזכות של החופש המשפחתי הזה.

בחירה חשובה שעשיתי - ההחלטה ללמוד גם עיצוב פנים וגם מדריכת פילאטיס, אלו שני תחומים שאני אוהבת ולא יכולתי לוותר על אחד מהם. כיום, אני מנסה לשלב ביניהם, ואני מקווה שתמיד אהנה ממה שאני עושה ואצליח לשלב בין תחומים שונים שמעניינים אותי.

חופש אחרי הקורונה - כיוון שעכשיו אין לנו מושג מה הלויז', אז כל התכניות לא חשובות. אצטרך לראות מבחינה מקצועית כמה ארצה לעסוק כשנחזור לשגרה, האם להמשיך במוכר או להתחיל דרך חדשה.

חייבת לחזור לעסוק בספורט, לנשמה ולבריאות, כי כרגע זה נמצא בתחתית סדרי העדיפויות אצלי, ואני בנאדם ספורטיבי כל החיים, אז אני מאמינה שאחרי כל האקשן, החרדות ואי הוודאות זה בטוח יחזור למעלה ברשימה.

מאחלת שנדע ימים שקטים ושמחים, מלאים בבריאות ואנרגיה חיובית. נעבור את התקופה הזו, ונמשיך לדאוג אחד לשנייה גם בימים המשעממים ולאהוב אהבת חיים.

מקום צר (ויפה דווקא) -
מרפסת ביתי והנוף הנשקף ממנו. ביתי הוא מבצרי. הביטחון שלו נותן לי תחושה של חופש.

בחירה שעשיתי - התחתנתי עם דורון.

בחירה שאני מצפה מהילדים -
שישכילו לבחור באופן עצמאי את הטוב להם וידעו לסנן את הציפיה של החברה שסובבת אותם.

חוויית חופש בחיים - הרגע שבו מסתיים פרויקט ארוך ומאתגר נוסח בי תחושה של רוגע וחופש שמחמם את הלב. **חופש ביגור -** ההזדמנות להיות חלק בלתי נפרד מהטבע מעניקה לי תחושה של חיבור בין טבע לנפש.

החופש אחרי הקורונה - החזרה לעבודה ולשגרה יעניקו לי, באופן פרדוקסלי, חופש נפשי ויצירתי.

יאנה פוליאק - גרודמן

אביב ביגור - כשמתחילה פריחת עץ הטבבויה (עץ עם פריחה ורודה שבשכונת המשתלה).
פסח - בפעם הראשונה שחגגתי את הפסח ביגור, עליתי לבמה עם כמה מחבכי לאולפן ושרנו את השיר "let my people go". החגיגה הראשונה ביגור הזכירה לי את הפסח שחגגתי בקהילה יהודית בקירגיזסטאן לפני 15 שנה.
מה שמרגש אותי בסדר פסח היגורי זאת המסורת שילדי נישאים על כתבי אביהם עם אלומות השיבולים בידיהם.

רות דורום - בארי

אביב ביגור - כשכליל החורש פורח.
פסח - חדר אוכל ומקהלה. הכול מחושב עד פרט אחרון, ושרים "ואפילו כולנו חכמים..."

זיכרון ילדות - עוגה ממצות עם קרם. חלב מתוק מרוכז וחמאה, חצי-חצי. היום זה נשמע נורא...

לצאת ממצרים - ללדת.

מקום צר (ויפה דווקא) ביגור - הדרך שמובילה הביתה, בין העצים הגבוהים. עושה פרופורציות בין הגודל של בני האדם לבין גודל הטבע. וגם השביל לבית הקברות, "שביל החיים!"

מקום צר שהתרחב עכשיו - השקט שפעם היה רק בשבתות, עכשיו כל יום, ושומעים את הציפורים ואוויר צלול. השקט החיצוני מרחיב את השקט הפנימי.

חופש שוויתרתי עליו בקיבוץ - האנונימיות שנהנים בעיר הגדולה. פה כולם מכירים את כולם - זה מחייב.

חופש שהרווחתי - הצד השני זה שכין להגיד שלום למי בשבילים, כי מכירים את כולם.

אבנר שמש

אביב - יש הרבה סימנים מסביב, כמו הטבע שמתעורר ואיתו גם האנשים והימים שמתחממים ומתארכים.

בשנים טובות יותר גם השבילים מתמלאים באנשים ובהרגשה של חיים חדשים.

סדר פסח - בעיקר החוויה היגורית של סדר קהילתי והמוני במובן הטוב של המילה, סדר מסודר, ואולי הכי מאורגן בעולם כולו.

מאכל - גפילטע פיש המוכר והידוע, איתו ידעתי עליות ומורדות, אבל בסוף זה מאכל מנצח.

זיכרון - הסדר של פעם ביד למגינים, היתה בו צפיפות מגבשת, מבצע לוגיסטי מורכב כמעט כמו יציאת מצרים. כולנו היינו יחד בתוך העניין, החל מההכנות דרך הסדר עצמו ועד לפירוקו. זכור לי גם כמובן חד גדיא הכל כך ייחודי לקיבוצים בכלל וליגור בפרט.

מקום צר (מצריים) ביגור - שביל הכניסה והיציאה מיגור, שביל שמוביל אל השדות הפתוחים, אל החופש והמרחבים.

חירות וחופש - בימי הקורונה הלא פשוטים, לומד להעריך את האפשרויות, את השגרה ואת החופש

האינסופי שבו חיינו, ובטוח שנדע ימים יפים יותר. הקושי הוא זמני, אין לי ספק בכך.

באופן אישי זכורה לי גם שנת החופש שלי מיגור, בה טיילתי בדרום אמריקה לאחר שעבדתי באילת ובתל אביב. תקופה ארוכה נוספת הייתה כשחייתי מחוץ ליגור מספר שנים, סוג של חופש, אך משולב בהרבה לימודים ועבודה קשה.

נדמה לי שכיום זו תקופה נהדרת לגיבוש משפחתי, זמן טוב לעשות כל מה שרצינו גם עם הילדים (בסביבת הבית...) ולא הספקנו בימים רגילים. זאת למרות שאני אישית ממשיך בעבודתי פחות או יותר, היות ומקום עבודתי בבנק הוגדר כמפעל חיוני שממשיך לתפקד גם במצבי חירום כאלה.

אני מאחל לכל בית יגור חג אביב שמח.

היה שיאו של האביב ותחילתו של הקיץ ולזה תמיד חיכיתי. אין ספק שהחופשה מהלימודים תרמה גם כן.

מאוחר יותר, הרעיון של "יציאה לחירות", הפך את החג לחשוב מבין חגי ישראל, כמובן מתוך עיניו של נער צעיר.

מצריים - מקום צר - מקומות צרים וסגורים בחיי מהדהדים מתקופת השירות הצבאי (סדיר ומילואים), בעיקר ערים ועיירות צפופות באיו"ש, קאסבות, סמטאות, בתי אבן קטנים, גרמי מדרגות המובילים לגגות ומחילות מסתור מתחת לבתים. לימים זה חזר בעבודתי במספר מדינות במערב ומזרח אפריקה. ארבע שנים חייתי מול ובתוך צפיפות שלא עולה על הדעת, ותנאים סניטריים לא נתפסים ביבשת השחורה.

חירות וחופש - היציאה אל החופש החלה כשהחלטתי לצאת לתקופה לא מוגבלת לשוטט בעולם ללא מטרה, באמצעה הספקתי לחזור וללמוד באוניברסיטה

שירין בן יעקב

פסח בילדותי היה החג הכי מיוחד, המצות וליל הסדר יחד עם כל המשמעויות מסביב לאירועים ההיסטוריים. מעבר לחג ולמסורות, זה

העברית, ובתום התקופה חזרתי בעיקר אל יבשת דרום אמריקה. הלכתי להיות דייג בעונת הלוברסטים Red King Crab בדאצ' הארבור באלסקה במשך 4 חודשים, ראיתי מראות שלא אשכח בים ברינג הקשוח. עשיתי טרקים (מסעות הליכה ארוכים) בהרבה מקומות בעולם בעיקר לבד, וגם את שביל ישראל עשיתי סולו, מנסה לשבור שיא שמישהו עשה לפניי.

בין היתר בניתי גינות לעשירי פורט לודרדייל בפלורידה - עבדתי בתחום האבטחה באיים הקאריביים. השיא היה, כשהקמתי חברת רפטינג קטנה עם עוד כמה משוגעים. רדפנו אחרי הנהרות המטורפים ביותר בדרום אמריקה ואפריקה. הבסיס שלנו היה בעיר קוסקו בפרו ובפוטלאפו

בציילה.

עד שהגעתי במקרה ליגור, ומאז אני כאן בצורה כזו או אחרת.

כאן, ביגור, נקודת המפלט שלי זה הכרמל. אני אוהב לטפס לכתר ולשבת שם זמן רב.

לגבי הקורונה שמשתוללת - אני נמצא מזה 11 שנים בתחום התיירות, ופועל בעיקר בחו"ל, ולכן התחום שלי נפגע ראשון, וכנראה יהיה גם האחרון שיתאושש.

אם נחזור לשגרה כבר באפריל, החלטתי לצאת בהליכה מפסגת החרמון ועד ליגור, ולהזמין אתי מי שרוצה.

אנחנו עוד נראה איך הסערה תחלוף והאבק ירד ארצה, ואז הכול יהפוך לזיכרון.

שיא הסדר - נדמה לי שרוב היגורניקים,

בעיקר הוותיקים, יסכימו ששיא הטקס הוא הביצוע המקהלתי של "קומו תועי מדבר", לא רק מפני שאחריו ניגשים לסעודה. קסמו לא פג עם השנים, ובשנים האחרונות הוא מבוצע בהשתתפות מרשימה של הקהל. משנים מוקדמות יותר זכור לטוב הביצוע של שמואל פונדיק ז"ל ל"מעשה ברבי אליעזר". בתקופה יותר מאוחרת אוהבים אצלנו את ענת עם "ציון הלא תשאליו" בחלק שאחרי הארוחה.

זיכרון ילדות - היה גם הצד האפור של החזרות הארוכות לקראת הסדר. מאחר ותפקידי במסכת הצטמצם למשולש מספר 7 ב"בתופים ובמחולות", רוב זמן החזרות השתעממתי קשות.

אוכל - עוד מילדות אהבתי את שבירת השגרה בתפריט היום יומי, ומעבר לכך אני אוהב מצות וחוטא באכילתן גם בימים אחרים.

האם אתה מכיר גם את סדר פסח המסורתי? נחשפתי אליו לראשונה כשהייתי חייל, והפער בינו לבין הסדר היגורי היה די טראומטי עבורי. לא הצלחתי להתחבר אליו. נראה לי כמו טקס דתי שאינו רלוונטי לימינו.

מאיר שלו ביטא זאת בצורה קצת חריפה ממש בימים אלו: "...הילדים אכן יירדמו בליל הסדר, אבל לא בגלל שעון החורף או הקיץ, אלא בגלל ההגדה של פסח, שהיא מסמך משעמם עד מוות. מניסיוני רב-השנים כילד, כנער, כאב וכסב, אני יודע שהילדים נרדמים כרבע שעה אחרי תחילת הקריאה בהגדה, ולא משנה אם השמש שקעה או שעודה ברום השמיים." אנטיתזה גמורה לטקס היגורי.

אינך רואה חשיבות בשמירת מסורת ארוכת ימים? את המסורת צריך ללמוד ולהכיר, אבל יש להתאימה לרוח הזמן ואסור להשתעבד אליה בנוסח כזה ראה וקדש.

שלמה מורן

אביב - פריחות ורודות של כליל החורש ועצים אחרים (למשל ממערב לשכונת הכביש).

סדר פסח - בשבילי זה קודם כל "סדר פסח נוסח יגור", אולי התרומה התרבותית הכי משמעותית שיצאה מיגור. יהודה שרת ואיתו חברי יגור בשנות השלושים פרצו את מגבלות הטקס המסורתי ויצרו מסכת מודרנית שמשלבת תכנים מסורתיים עם תכנים מודרניים ורלוונטיים לאותה תקופה. מעבר לתוכן, היופי והייחוד של הסדר היגורי הוא בהיותו יצירה מוזיקלית שלמה, שמזכירה (לי) יצירות מפסגת המוזיקה הקלאסית העולמית, של באך ומלחינים אחרים. סדר פסח נוסח יגור היה ועודנו שם דבר גם מחוץ ליגור. במשך עשרות שנים עד ימינו אלו הוא משודר מדי שנה בקול ישראל. לפני כמה שנים היתה לו עדנה ומקהלת הגליל העליון ביצעה אותו מול אולמות מלאים בכל הארץ. אני מקווה שנדע לשמור על מורשת תרבותית מפוארת זו.

יודקה פלד

בן 80, מחזור י"ג ביגור, מתגורר ברעות.

אביב - כאחד שאוהב לטייל, ובעיקר בארץ, האביב תמיד היה סיבה טובה לצאת אל הארץ, אל הטבע הירוק למיניו, עם הפריחה האינסופית, ריחות השדות, השטחים הירוקים, הפרחים. כל הארץ, כולל מדבר יהודה והנגב.

וביגור, סדר פסח של יהודה שרת: העומר, שירי אביב, (ובוריצר עם החרמש, "האקצו" וקהל הילדים השמח עונה: "קצוע, קצוע, קצוע").

סדר פסח - למרות שאני כבר לא מעט שנים לא ביגור (פיזית), "סדר פסח" זה הסדר של ביגור.

זיכרון ילדות - חודשיים ההכנות לסדר. יהודה שרת מתלהב ומאוד מקפיד. הכנת "חדר האוכל הגדול" לסדר, כולל החלונות. איזון מתרוצץ. שרה ושרה, וחיינקה, וחייקה (ויסוף מרכס) בהכנת האוכל ל-1500 ויותר חוגגים. וגם מכניסים קצרים חדשים, חולצה לבנה חדשה וסנדלים חדשים.

הגדה - למען האמת, כל שירי "הגדת יגור", מהאביב עד "מתי מדבר האחרונים", חד גדיא ואחד מי יודע.

פסוק - עדה יוקל, (בן דור, שנה מעלי) "ויאופו את הבצק..." משגעת את יהודה, אך לא מצליחה לומר נכון.

מקומות צרים (מצריים) - במזרח, "שביל הדרוזים", במערב, "שביל הכבל" (היום "שביל המעפילים").

ברכת הדגים אחרי חדר ההורים, שאבא ואייר בנו. "פתח הגהינום": כשהייתי בן 8 ("צימוק") מיכאל גל החליט שצריך למדוד את עומקו. עלינו, מיכאל קשר לי חבל על החזה, אמר לי "כשלא תוכל לנשום, תנדנד חזק את החבל." (למיטב זכרוני זה היה אחרי כ-8 מטר).

מקום צר שהתרחב בימים האלה ממש - "הגבעות הדרומיות" שמדרום לרעות. טיילתי שם רבות, נוף וטבע, היסטוריה וארכיאולוגיה. שילוב של יופי ועניין (ובתקווה ש"האח הגדול" לא יקרא את יומן יגור, בגלל הסגר (ובלי להביע דעה). זה אזור "הטיול היומי" כעת, כל יום, עולם ומלואו).

אירוע יגורי שאני שמח שלא החמצתי ("חמץ", "החמצה")

1) הפיקניק הגדול בחורשות בית אורן ביום העצמאות 1958, שיאיר ומיכאל אירגנו. העלו את כל יגור, כ-1,500 נפש, מי ברגל, מי ברכב ומי במשולב.

2) סיום בית ספר וקבלה לחברות ביגור.

3) יום העצמאות תשכ"ז (1967).

חירות ובחירה חופשית - תקופה שחוויתי חופש: הילדות ביגור. קיבוץ: מקום שיוצר חופש, שמאפשר חופש, שמאפשר

יצירתיות. והכול תלוי התנהלות.

בחירה שאני שמח שהורי עשו: שניהם ממשפחות חרדיות. הצטרפו לתנועת נוער ציונית, שם הכירו. עלו ארצה (אבא ב-1929, אמא ב-1931) והצטרפו ליגור.

בחירה שאני שמח שעשיתי: אף כי זה נשמע היום מעושה, לשרת את עם ישראל במה שאני יכול.

בחירה שאני שמח שילדי עשו: חינוך לחופש מחשבה ולעצמאות, שהחיים הם בחירה בין אפשרויות, חלקן באות, את חלקן יוצרים. כל אחד בחר את דרכו.

דאגה שתחלש אחרי הקורונה - לסייע לאחותי בלכיש ולגיסי במלכיה.

משהו שארשה לעצמי אחרי הקורונה - "לחרוש" את הארץ.

ברכה לחג - בריאות, חופש ונחת. שנחזור להיות מדינה דמוקרטית, לראות את האנשים, אהבה ואחריות הדדית, לסייע לחלש ולנזקק.

ספי בארי - פסח בשבילי זה

משפחתיות, המשפחה מתאספת מכל קצוות העולם, מדי שנה בשנה, כאן בביתנו היגורי (למעט שנה זו, שבה נעזר באפליקציית zoom, כולנו מסובים סביב שולחן הסדר וחוגגים יחדיו את היותנו בני יגור ומשפחה מאוחדת).

קהילה - הסדר עצמו עם 800 המסובים. ההפקה שלו במעורבות של עשרות אנשים (שאני שמח להיכלל ביניהם מזה שנים רבות) הינם אות ומופת לקהילה איתנה.

מסורת - ילד הייתי ביושבי בסדר ביד למגינים עם סבתי והורי, כבעל, אב וסב, יושב אני כיום בסדר בחדר האוכל, והסדר - אותו הסדר. המסורת נשמרת.

הגר לב־גל, לייפציג

(של נירה ויורם גל ז"ל) בת 49, מחזור מ"ב ביגור, בת 49, נשואה לירון (עוסק בנדל"ן), אמא למיקי ואורן, עוסקת בהייטק.

על המצב - הילדים לומדים בבית ספר בין לאומי, באנגלית ובגרמנית. בבית הספר החלה תוכנית של לימוד מרחוק, ובינתיים זה כיף.

בעבודה שלי כולם עובדים מהבית, חוץ ממרכז שירות הלקוחות, שנפרש על כל הקומה, כדי לשמור מרחק זה מזה.

לפני שיצאנו לעבודה מהבית, סידרנו יפה את השולחנות, כדי שיהיה להם נעים. בינתיים לא איימו עלי בחל"ת או בפיטורין, מקווה שהמצב המוזר והבלתי רגיל הזה ייגמר לפני שיתחילו לחשוב על זה, כי אני עובדת חדשה, ואם יחליטו על צעדים ברוח הזו, אז מי שהתחיל לעבוד לפני פחות מחצי שנה נמצא בקבוצת הסיכון הראשונה.

כולנו בבית, וזה לא רע תכלס. הצטיידנו מראש, מבשלים ושומרים על מורל.

אני חושבת הרבה על המצב ומה יהיה, מוטרדת מחברים שמושפעים כלכלית מידית (עצמאיים ובעלי עסקים, שההכנסה שלהם פשוט נגדעה לגמרי) וגם על המאקרו (חברות שיתמוטטו, כלכלות שיחטפו, סדר עולמי שמשתנה).

בשונה מישראל, מותר פה לצאת מהבית באופן מוגבל: יש רשימה של מטרות לשמן מותר להיות בחוץ. ביניהן, להסתובב לצרכי התאווורות והתעמלות בסביבת הבית, לא יותר מחמישה ביחד. אין הגדרה מדויקת של "סביבת הבית", כלומר מהו המרחק המותר. זו אומה ממושמעת, ומשאירים מקום לשיקול דעת. משטרה מסתובבת ושואלת אנשים שבחוץ לסיבת המצאם שם, כך שיש תחושה של אכיפה.

בסוף השבוע היינו בפארק 3 שעות, אפילו פגשנו במקרה משפחה של חברים ודיברנו איתם ממרחק של 2-3 מטר. ממושמים.

הסיפור שמאחורי התמונה - לפני כמעט שנה קבוצה של חברים מקומיים שוחרי ישראל ביקשה ממני ללוות אותם בטיול בישראל. תכננו את הנסיעה עוד בשנה שעברה, הזמנו כרטיסי טיסה ובנינו מסלול. למזלנו, הטיסה היתה ממש לפני ההתפרצות והספקנו להגיע ולטייל: ירושלים, מצדה, ים המלח, גליל, חיפה, תל אביב וביקור יסודי ביגור, בו זכינו לסיור ולהדרכה מרתקת של גבי קרדוש במרכז המבקרים והסליק של יגור. התמונה הזו צולמה לפני ההמראה: כשהגענו לשדה התעופה בברלין, מצאתי הפתעה מירון: הוא ארז לכל אחד מסכה עם הקדשה. זה היה ממש בתחילת המגיפה, עוד לא ניחשנו למה זה יתפתח. את התמונה הזו צילמנו חצי כבדיחה.

לפסח -

אביב: פריחה וימים מתארכים אל תוך שעות הערב המאוחרות. שורה מ"הסדר": "אשירה לאדוני כי גאה גאה, סוסו ורוכבו, רמה בים" (את שתי המילים האחרונות הוגה במקצב הראוי לפי מסורת סדר יגור).

חמץ שהשתחררתי ממנו: עישון (לפני 13 שנה). חירות עבורי: היכולת לבחור מה לעשות עם חיי. לא לפחד ממעברים (בחמשת העשורים של חיי חייתי בחמש ארצות), משינויים מקצועיים או בחירות אישיות אמיצות.

חופש שאני חווה דווקא בימים אלה: להיות ביחד בבית מהבוקר עד הערב זו חופשה ביתית "staycation" (על משקל vacation שנשארים בה בבית).

ארוך מאוד, נורא צפוף ולחוף. הייתי מאוד פעיל בסדר פסח, בעיקר בלמצוא עיסוקים אחרים, וכולם סביבי ניסו להעסיק אותי ולעניין אותי בסדר עצמו, מה שרוב הזמן לא צלח. רק דוד עמי (טנא) הצליח למשוך את תשומת ליבי עם השירה המרשימה שלו. בשאר הזמן חיפשתי איך לצאת החוצה לדשאים מחוץ לחד"א, להוציא מרץ עם שאר הילדים, רק לעבור בין השולחנות עד היציאה היה מסלול מאתגר בפני עצמו.

האוכל - היה לי קשה להתאפק ותמיד הינו "גונבים" את מה שהיה על השולחן לפני שהיה מגיע האוכל (בעיקר את הגפילטפיש). וכשכבר שהגיע האוכל, לא היה מקום על השולחנות.

מקום צר ביגור ("מצרים") - היציאה מהירידה מהוואדי לכיוון הקיבוץ. היציאה ממקום צר (ויפה) של נחל יגור לכיוון הסכר ופתיחת הנוף הרחב של הקיבוץ, תמונה מרהיבה.

ועכשיו? זה בהחלט לא חופש! אלא נקודת "עצור" כללית שמאוד לא מתאימה לי באופן אישי. האטה פתאומית מ100 ל-0 קמ"ש. בדיוק היינו לקראת שיא העונה בכדורמים והמומנטום שלנו היה בשיאו. כנראה שלעולם לא נדע איך הייתה מסתיימת העונה שלנו, שעד להפסקה היית מצויינת. אבל יש גם דברים טובים בלעצור ולנשום רגע, ולראות את הדברים קצת אחרת, לעשות תיקונים והתאמות לרגע שהכול יסתיים ולהתחיל/לחדש את הכול בצורה יותר טובה/נכונה.

חווייה של חופש - הרכב הראשון שקניתי לבד, סובארו צ'סטי קטנה וחמודה, שבקושי הצליחה לעלות לכיוון האוניברסיטה, אבל הייתה מיוחדת, תמיד זוכרים את הרכב הראשון שלך.

בחירה - המעבר שלי לרמת יוחנן. זה קרה אחרי שנתיים-שלוש בעצמאות הכלכלית. המעבר גרם לי לעשות את מה שאני הכי אוהב, הכי טוב. המקום שבו בניתי את עצמי מקצועית, וכמובן הכרתי את אשתי לעתיד ובניתי משפחה נפלאה, וכל זה 10 דקות מיגור!

טל גרודמן

בן 41, מחזור נ' ביגור, מאמן כדור מים, נשוי לאלומה, אבא לאורי (בת 8.5), רום (בת 5.5), בר (בן 2.5).
סדר בפסח בחדר אוכל - תמיד היה אותו הדבר, ארוך,

אין שיר נולד?

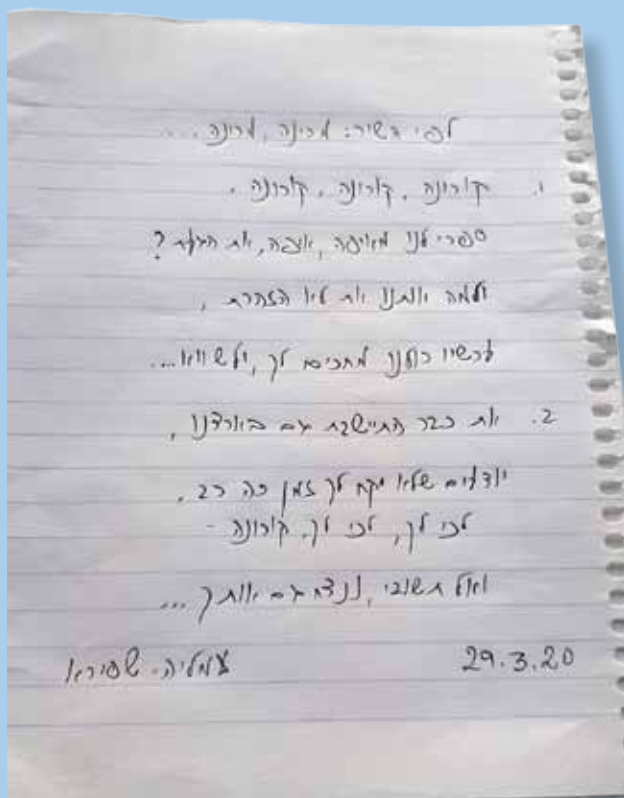
עמליה שפירא: הייתי במדרגה האחרונה לפני הכניסה הביתה, עם שקיות מצרכים. לפני שפתחתי את הדלת התחלתי לזמזם את "מרינה, מרינה", ופתאום נכנס לי "קורונה קורונה". עזבתי את השקיות וכתבתי את המילים על הקבלה מהמרכולית התחלתי לכתוב את השיר... ב-2 דקות יצאו המילים, ממש לא יאמן.

אני ממש לא כותבת שירים. פתאום נפלה עלי המוזה.

קורונה קורונה

(על פי "מרינה, מרינה")

קורונה קורונה קורונה
 ספרי לנו מאיפה, איפה, את הגעת?
 ולמה אותנו לא הזהרת,
 עכשיו כולנו מחכים לך, ולשווא
 את כבר התיישבת ג בארצנו,
 יודעים שלא ייקח לך זמן כה רב,
 לך לך, לך לך, קורונה
 ואל תשובי, ננצח גם אותך.

מקורות תרבותנו, שירה, פילוסופיה והגות. אליהם אני צולל ודרכם למחשבה כיצד אנו עוברים תקופה זו ומה החיזוקים שאפשר לקבל מגדולים בכל התחומים, בעיקר ביחס לחוסן הנפשי ובדרכים להשגתו.

כך הגעתי לזרם הפילוסופי, הסטואיזם. הסטואיזם התקיים משנת 250 לפני הספירה עד 250 אחריה, תחילה ביוון ואחר כך ברומא. לא אכנס להתפתחותו ולעומדים בראשו, מזנון ועד סנקה ומרקוס אורליוס, אלא אומר מה משך אותי, ועד כמה תפוקות זרם זה נותנות לנו חיזוקים לעמוד יפה בזמן הזה ולהגדיל את חוסנו הנפשי.

עיקרי תפיסה זו הם שקיימים שני מצבים: אלו שאינם שולט בהם וכל שנותר לך הוא להביט עליהם מנגד, ואלו שיש לך מידת שליטה עליהם ואותם תוכל לשפר. ההבחנה הזאת משמחת, כיוון שלגבי מצבים מהסוג הראשון האדם יכול לפתח ריחוק והשלמה, ולגבי הסוג השני עצם יכולתו להשפיע ולשנות מציאות, יוצרת תחושות חיוביות. התפיסה הדיכוטומית הזו משרה עליך שלוה ומגבירה את חוסן הנפשי במצב לא וודאי, כמו זה של היום עם מגפת הקורונה.

נראה כי הכומר הפרוטסטנטי ריינהולד ניבר, שחי קרוב ל-2000 שנה לאחר התפתחות זרם זה בפילוסופיה, סיכם בקיצור את התורה הסטואית: "אלי, תן בי את השלוה לקבל את הדברים שאין ביכולתי לשנותם. את האומץ לשנות את אשר ביכולתי. ואת התבונה להבדיל ביניהם."

בתקופה הקשה הזו מבנה החברה שלנו והסולידריות שבתוכנו עוזרים לנו, למרות הקשיים האובייקטיביים, לשרוד ברמה גבוהה יותר של ודאות לעומת חברות אחרות. אך לא לעולם חוסן. הנה גם המדינה, גוף "קפיטליסטי", יחסית, מבינה את המצב ונוהגת מעשה סולידרי בהכנסת ידיה לכיסים העמוקים שלה ומנסה לעזור.

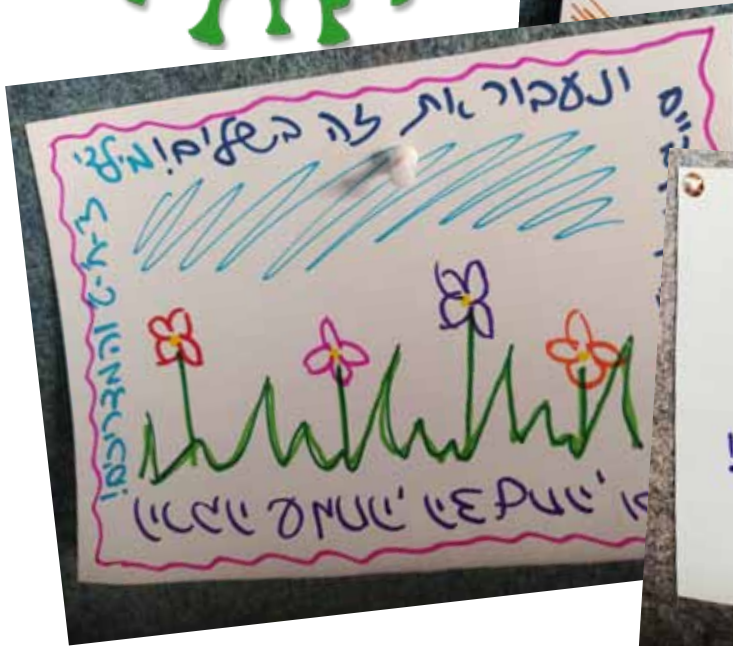
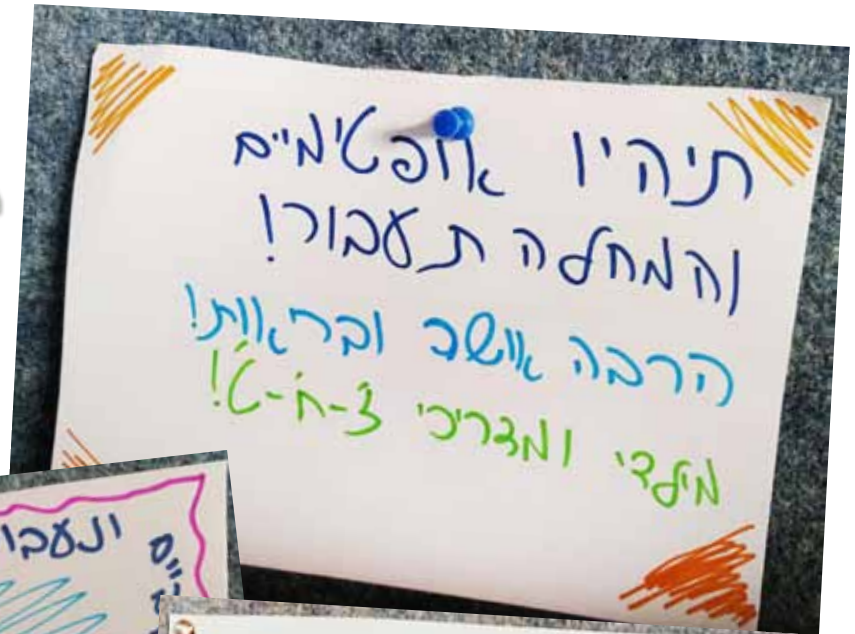
בניגוד למדינה, לנו כקהילה, אין משאבים גדולים, וכמו כל עם ישראל נשב בסדר פסח אישי, מבודדים מבני משפחתנו, תוהים לאן הדברים ילכו.

אחת התופעות שמשתקפות אצלנו וגם בחברה הישראלית, ביחוד בשעת משבר, הוא הרצון להישען על מושיע, מעין "אבא גדול", שאנו מאמינים בכוחו להובילנו ולהוציאנו ממשבר ולנטרל את תחושות החרדה ואי הוודאות שאנו חווים. כל חברה מוצאת את המושיע הפרטי שלה. אני מוצא זאת גם כאן, אצלנו, בעשרות ה"לייקים" והשבחים שאנו מעתירים על המושיע המקומי (שעושה חובתו נאמנה), ובכך גם מפיגים את תחושת החששות והחרדה הנכנסת ללב באופן טבעי במצב לא מוכר כזה.

אך המצב הזה תלוי רק בנו ואיך אנו תופסים אותו. השלוה תלויה בדרך מחשבתנו. לימים אלו שאנו מסוגרים בביתנו יש דווקא כמה יתרונות: הזמן הנוסף לקריאת ספרים שהרבה זמן מחכים למגע ידך, הכתיבה למגירה וגם לפרסום.

מרבית הספרים המצויים בספרייתי הם ספרי עיון בתחומי

הנוער שלנו שולח חיבוקים וחיזוקים

הבוקר נכנסתי לחדר האוכל וגיליתי פתקים קטנים, שצצו על לוח המודעות, ובהם נכתב: "לא לוותר, נעבור את זה ביחד", ו"בראות! הרבה בריאות ושמחה". זה שימח אותי. יש דברים קטנים, שלא דורשים הרבה זמן ומאמץ גדול, אבל בכוחם להאיר את המציאות האפורה והכמעט הזויה שנוצרה בחיינו, בעקבות מגפת הקורונה.

כל הכבוד לכם הנערים מכיתות ז'-ח'-ט' ומדריכיהם וכל שאר אנשי החינוך. ביחד! הכול נראה פשוט וטוב יותר.

רוחלה סגל

בשבועות האחרונים, מאז הסתגרנו כולנו בבתים, אנחנו במערכת החינוך החברתי חושבים כיצד לרתום את בני הנוער לפרויקטים חברתיים, שמטרתם להעלות את המורל בקיבוץ ואצל החברים. לא פחות חשוב - להוציא קצת את החברה מהמסכים, להעסיק אותם, לחברם לקהילה ולהיות משמעותיים.

אחד הפרויקטים הראשונים שיצאו אל הפועל (שיושם גם בקיבוצים נוספים) הוא הכנת שלטים מעודדים עם אמירות חיוביות. הוצע לנערים ולנערות מכיתות ז'-ח'-ט' להתנדב להכנת השלטים. בני הנוער אכן נענו לאתגר, קיבלו לתא הדואר שלהם פתקים צבעוניים אותם חילקו המדריכים. על הפתקים התבקשו הנערים והנערות לכתוב "חיזוקים" - משפטים חיוביים. בהמשך נתלו הפתקים ברחבי הקיבוץ וחולקו לחלק מתאי הדואר של החברים.

את הנוער שלנו רואים ביומיום נותן כתף במגוון פעילויות: עבודה בענפים שעדיין פעילים, אריזת אוכל בחדר האוכל וחלוקתו, בניצוחו של עודד וענף המזון, בייבי-סיטר של מספר שעות במשפחות בהן ההורים עובדים במקצועות חיוניים, סיוע בהכנת הפתעות לילדים הצעירים ועוד.

מקווים שהצלחנו, במעט, להעלות את המורל הקהילתי. היד עוד נטויה, צפו לפרויקטים משמחים גם בהמשך.

ארנה זוארץ

